ZAMAN 16 NİSAN 2005 CUMARTESİ SAYI: 123 ZAMAN'LA BİRLİKTE SATILIR www.zaman.com.tr/ailem

ailem

"Muhammedün Resûlullah" demek neden çok önemli?

İÇİNDEKİLER

ZAMAN ailem

16 NİSAN 2005 CUMARTESİ SAYI: 123

Feza Gazetecilik A.Ş. Adına İmtiyaz Sahibi	Ali Akbulut
Genel Yayın Müdürü	Ekrem Dumanlı
Yayın Danışmanı	Hamdullah Öztürk
Yayın Editörleri	Serhat Şeftali Mustafa Aydın Şemsinur B. Özdemir
Katkıda Bulunanlar	Ali Demirel Ali Budak Osman Karyağdı
Tasarım	Mehmet Şimşek
Kapak	Nurettin Aslantaş
Sorumlu Müdür ve Yayın Sahibi Temsilcisi	Yakup Akalın
Reklam Koordinatörü	Yakup Şimşek
Yayın Türü	Yerel Süreli

Çobançeşme Mh. Kalender Sk. No: 21. 34196 Yenibosna-İstanbul Tel: 0212 639 34 50 (pbx) www.zaman.com.tr
Baskı: Feza Gazetecilik AŞ Tesisleri

http://www.zaman.com.tr/ailem
Öneri ve teklifleriniz için: ailem@zaman.com.tr

Sevgililer Sevgilisi bugün bize geliyor dense ne yapardık?

Bir Kutlu Doğum Haftası insana ne anlatmalı? Cemaatle kılınan namazlar, kulak verilen sohbetler ve belki de bir mevlid dinlemek midir bugünleri değerlendirmek? Televizyonda izlenen bir mevlid programıyla üzerimize düşen vazifelerden azat mı oluruz?

Bunları söyleyen genç adam devam etti:

İnsanları dinleme moduna getirebilmek bile büyük emek ister. Hâlbuki insan dinlediğinin ötesinde düşünmeli, düşündüklerini de uygulayabilmelidir. Yıllardır kandiller, ramazanlar, bayramlar kutluyoruz. Belki de yüzlerce kez güzel sözlere kulak verdik, kulaklarımızı aşina ettik. Ama geriye dönüp bakın bir hele; ne kadar yol almışız. Ben kendim yol alamadığımı söylemeliyim. Kalbim titremiyor, Allah'ın adı anıldığında içimde bir şeylerin değişmesini istiyorum, aklım söylüyor; ama kalbim hissetmiyor. Peygamber'imiz (sas) diyoruz; ama O'na sevginin nasıl gösterileceğini bilmiyorum.

İnandıklarımız, hayatımıza neden şekil vermiyor? Uygulamaya geçmeyen onlarca şeyin içinde umutsuzluk girdabında boğulup gidecek miyiz? Kafalardaki bu sorulara Avni Bey şu sözleriyle cevap vermeye çalıştı:

Hak yola yeniden girme, Hakk'a yönelme adına işe tövbeyle başlamalı, Yüce Yaradan'la yeniden muvafakata varmalı. İnsan eski alışkanlıklarından kurtulma adına kendini muhasebeye çekmeli. Sonra kalbin çırası, ruhun gıdası olan tefekkür yoluna çıkılmalı. Çünkü tefekkür, hadiselerden ibret almaktır. İnsan, dünyanın debdebesinden Allah'a sığınmalı. İman, ibadet ve ihsan ruhunun asıl vatanı olan kalbe yönelmeli ve "Ey kalbleri evirip çeviren Allah'ım! Kalbimi dininle sabitleyip perçinle!" demeliyiz. Allah'ın arzu etmediği şeylere maruz kalacağımız endişesi taşımalıyız. Ama bunun yanında Allah'ın lütuf ve ihsanlarının da yanımızda olacağı ümidini hiç yitirmemeliyiz. Haram ve helallere karşı hassas olmalıyız. Hayat ve davranışlarımız gerekli, lüzumlu şeylere; yani Allah'a, Peygamber'e kilitlenmiş, gereksiz fâni ve zâil şeylere ise gerektiği kadar yer ayrılmış olmalı. Biz, Allah'ın emirlerini yerine getirip yaşama ve O'na kulluk sorumluluklarını temsil etmenin yanında gerçekten bir "kul" olduğumuzu göstermeliyiz.

Bu sayılanları yapmak için insanın epey bir mesafe alması gerekmez mi?

Evet! Bunlar için hayatımızı yeniden gözden geçirmeliyiz. Önceliklerimiz neler, onları yazmalı; sonra bunların karşısına Yüce Yaratıcı'yı ve O'nun Resulü'nü koymalıyız. Hangi taraf daha ağırlıklı, hangi taraf daha dolgun bir bakalım!

İnsan bilmediğinin düşmanıdır. İnsan bilmediğine uzaktır, soğuktur. Biz, bize Allah (cc)'ın sözlerini getiren o yüce Nebi'yi tanımaktan, O'nu hissetmekten belki de anlamaktan uzağız. Sanki söylenilenler bize değilmiş gibi bir haldeyiz. Hayatımız hep ertelemeler, geçiştirmelerle dolu. Halbuki bir Kutlu Doğum Haftası'nı hissedebilmeli, yaşamalı, kalben duyabilmeliyiz. Belki de en önemlisi Efendimiz (sas)'i bugünlerde evine davet edebilecek cesareti gösterebilmekten geçiyor. Alemlere rahmet olarak gönderilmiş o insan bu hafta evlerimizi ziyaret ediyor olsaydı, evimizde ne gibi değişiklikler yapar, hangi tavır ve davranışları hayata geçiştirmeye çalışırdık?

Avni Bey, son bir söz olarak şunları kaydetti:

Büyük bir iş yapmak mı istiyorsunuz? Önce küçük bir adım atın. Her şeyi değiştirmeye kalkmayın. Önce kendi ruh dünyanızı restore edin. Bunun ardından evinizin de, eşinizin de, çocuklarınızın da değişeceğini göreceksiniz.

Serhat Şeftali | s.seftali@zaman.com.tr

Fahr-i Kâinat (sas) Efendimiz, müşriklerin hakir gördüğü fakir ve yoksullarla birlikte oturdu

Abdullah bin Mes'ûd (ra)'dan: 'Peygamberimiz (sas) bir gün, Kâbe Mescidi'nde otururlarken, yanlarına zayıf ve fakir olan ashâbından; Habbab bin Erett, Suheyb bin Sinan, Bilâl bin Rebah, Ammar bin Yâsir, Ebû Fukeyhe, Âmir bin Füheyre (ra) gibi Müslümanlar da gelip oturmuşlardı. O sırada müşriklerin ileri gelenlerinden bir topluluk uğramış; Resûlüllah Efendimiz'in onlarla konuştuğunu görünce müşrikler birbirlerine, 'İşte gördüğünüz gibi, onun oturup kalktığı kimseler bunlardır! Bunlar, oturulup konuşulacak kimseler mi sanki?! Allâh'ın, aramızdan kendilerine hidâyet ve ihsanda bulunduğu kimseler bunlar ha?!' diyerek konuştular. Sonra da, Resûlüllah Efendimiz'e hitâben:

"Yâ Muhammed, sen kavminden vazgeçtin de, bunlara mı râzı oldun? Allâh'ın, aramızdan kendilerine hidâyet ve ihsanda bulunduğu kimseler bunlar mı?! Biz bunların arkasından mı gideceğiz?! Sen onları yanından kov! Eğer onları kovarsan, belki sana tâbi oluruz; senin başında toplanır, senin meclisinde bulunuruz. Biz geldiğimiz zaman, onlar hemen yanımızdan uzaklaşsınlar! Biz dağıldığımız zaman, istersen onlarla oturabilirsin." dediler. Bütün bunlara rağmen, Fahr-i Kâinat (sas) Efendimiz, onların hakir gördüğü fakir ve yoksullarla birlikte oturdu, onlarla beraber olmaya devam etti. Köleler, arpa ekmeğine bile dâvet etseler, dâvetlerine icâbet ederdi. Efendimiz, dullar, yetimler, zayıf ve yoksullarla birlikte yürümekten, onların ihtiyaç ve dileklerini yerine getirmekten utanıp sıkılmazlardı.

'Ben hükümdar değilim'

Bir gün bir adam, Resûl-i zîşân (sas) Efendimiz'in huzuruna gelince, onun mehâbetinden (mânevî heybetinden) titremeğe başlamıştı. Peygamberimiz ona, 'Kendine gel! Ben bir hükümdar değilim. Ben ancak, Kureyş kabîlesinden kurumuş et yiyen bir kadının oğluyum.' buyurmuştu. (İbn-i Mâce, 2/1100-1101)

Nasıl olmuş da bunca şeyi söylemiş?

O Kutlu Asr'a gidin! Hiçbir pedagoji eğitimi görmeyen, hiç bir askerî mektep bitirmeyen, hiçbir içtimâî mektepten çıkış almayan; teleskop ve mikroskopla hiç bir tanışıklığı bulunmayan, hele hele okuma-yazması olmayan O Zât (sas)'ın, her sahada nasıl bir uzman gibi şaşmaz, eskimez, pörsümez, canlı ve ölmez sözler söylediğini, inkılâplar yaptığını, her sahada bir rehber ve mütehassıs gibi emniyet ve rahatlık içinde konuşup hareket ettiğine bakın!. Daha da önemlisi, bütün bu ihtisas isteyen işleri yaparken sermaye olarak sadece 23 sene gibi kısa bir zaman dilimini kullandığını, hayatının hemen tamamını çile ve ızdırap içinde, muharebe meydanlarında, cemiyetinin meseleleriyle haşir-neşir olarak ve ailelerini de en mükemmel şekilde idare etmeyi ihmâl etmeyerek, en mükemmel ve en son Din'in hem de asırlar sürecek prensiplerini vaz' ederek, cihana hükmedecek bir sistem kurup yerleştirirken evet böylesi ağır şartlar altında nasıl olmuş da her sahada hakîmâne söz söyleyebilmiş!.. Şimdi, zaman, imkân, huzurlu ve güvenli bir çalışma atmosferi gibi şartlar isteyen pek çok meselede bir insanın:

En yüksek ve en güzel ahlâkı temsîl etmesi,

Her türlü güzel ahlâkın zirvesinde bulunması,

Yüksek ahlâkın bütününe, hiç birbirini nakzetmeden ve zıddının sahasına girmeden sahib olması,

Güzel bir ahlâkla arz-ı endâm ederken diğerlerini unutmaması, ihmâl etmemesi ve başka biriyle karıştırmaması, o insanın doğruluğuna ve peygamberliğine delâlet etmez mi?

Babası doğumundan iki ay önce, annesi de o altı yaşındayken vefat etti. O hem yetim hem de öksüzdü. Hayatı boyunca maddi-manevi öksüzlerin yardımcısı oldu.

■ AHMET AKYÜREK

Peygamberimiz (sas) müşfikti

Amr. b. Said, Hz. Enes'ten şöyle rivayet etmektedir: "Çocuklara karşı Resulullah (sas)'den daha müşfik davranan kimse görmedim." Enes (ra) şöyle anlatmaktadır: "Ben namazı Resulullah (sas) kadar kısa ve düzgün kılan hiçbir imamın arkasında namaz kılmadım. Bebek ağlaması duyduğunda, namazı, bebeğin annesi sıkılabilir diye kısa tutardı."

Peygamber Efendimiz (sas) iman eden herkese şefkatli olmalarını, çevreleriyle iyi geçinmelerini ve iyi davranışlarda bulunmalarını öğütlüyordu. Bu arada İslam'ı tebliğ ettiği zaman zarfında kendisine hakaret eden, canına kasteden, kötü davrananlara da aynı karşılığı vermiyor ve onlara merhamet gösteriyordu. İhtiyacı olan, darda kalan insanlara yardım ediyordu.

Efendimiz'e (sas) yapmadıkları işkenceler kalmamıştı. O, yoldan geçecek diye yoluna dikenler koyanlar, taş yağmuruna tutanlar olduğu gibi üzerine hayvan işkembesi atarak hakaret edenler de yok değildi. Hicret öncesinde hayatına kastedenler, suikast planları yapanlar, zehirleme teşebbüsünde bulunanlar olmuştu. Ama Resulullah (sas) onlara merhametten başka bir hisle yaklaşmamıştı.

Kocaların eşlerine iyi muamele etmesinin yanında insanların yanlarında çalıştırdıkları hizmetçilerine de nazik davranmalarını, onları besleyip, giydirip iyi muamele edilmesini istemişti. Bir gün Abbad b. Şurahbil adlı aç bir adam bir bahçeye girmişti. Birkaç hurma yedi ve bir miktar da elbisesine koydu. Bahçenin sahibi onu yakalayıp dövüp, elbiselerini soydu. Fakir adam bahçe sahibiyle birlikte Resulullah (sas)'in yanına geldiğinde, Efendimiz (sas) bahçe sahibine dönerek, "O cahildi, sen ona öğretmeliydin; o açtı, sen onu doyurmalıydın." dedi. Ve bahçe sahibi adamın elbiselerini iade etti. Ayrıca ona kendi ambarından buğday verdi.

Dillerde Efendimiz (sas)

Efendimiz (sas) saadet asrından günümüze kadar nice sineler O'nun aşkıyla yanıp tutuştu. Sahabeden başlayarak tüm Müslümanlar O'nun (sas) sevgisi uğruna neler yapmadılar ki? Günümüzde de onun sevgilileri O'na sevgilerini ifade etme adına baş döndürücü pek çok şey yapmışlardır. Bir de O'nun için söylenen sözler vardır ki her biri adeta ayrı bir ruh haleti ile söylenmiştir. Ali Budak'ın Ailem okurları için hazırladığı Efendimiz'i anlatan vasıf, ifade, söz, tamlama, izâfet ve tavsifleri dergimizin değişik sayfalarında okuyacaksınız.

Âlem-i bâkîdeki hayat-ı dâime ve saadet-i ebediyenin en kuvvetli müjdecisi

Âlem-i şehâdette iken gaybiyâttan haber verir bir beşîr ve nezîr (Allah'a itaat etmeyenleri ceza ve azapla korkutan uyarıcı)

Âyine-i Samedânî (Her şeyin kendisine muhtaç olup kendisi hiçbir şeye muhtaç olmayan Allah'ın Samed isminin en parlak bir aynası)

Çalışkan ve ince ruhluydu

▪ Resûlullah Efendimiz'in, geçmişteki ve gelecekteki günahlarının, Allahü Teâlâ tarafından bağışlandığı, kendisine müjdelenmişti. (Fetih, 2) Böyle olduğu halde Peygamberimiz, bir gün, 'Sizden, ameli kendisini kurtarabilecek hiçbir kimse yoktur!' buyurmuştu. 'Yâ Resûlallah, Seni de mi amelin kurtaramaz?' diye sordular. O, 'Evet, Beni de amelim kurtaramaz! Ancak, Rabb'im Allahü Teâlâ Beni, tarafından bir mağfiret ve rahmetle kuşatır ve korur!' diye cevap verdiler. (Ahmed İbn-i Hanbel, Müsned, 2/235)

▪ Resûlullah Efendimiz, bir sefer esnasında ashâbına, bir koyun kesip pişirmelerini söylemişti. Ashaptan birisi, 'Yâ Resûlullah, onun boğazlanması benim üzerime olsun.' dedi. Başka birisi, 'Yâ Resûlullah, onun yüzülmesi de benim üzerime olsun.' dedi. Bir başkası, 'Yâ Resûlullah, pişirilmesi de benim üzerime olsun.' dedi. Resûlullah (sas) Efendimiz de, 'Odun toplamak da benim üzerime olsun.' buyurdu. Sahâbîler, 'Yâ Resûlullah, biz senin işini de görmeye yeteriz (senin çalışmana gerek yok).' dediler. Peygamber-i Zîşân Efendimiz, 'Sizin, benim işimi de görmeye yeteceğinizi biliyorum. Fakat ben, size karşı imtiyazlı bir vaziyette bulunmaktan hoşlanmam. Çünkü Allah kulunu, ashâbı arasında imtiyazlı durumda görmekten hoşlanmaz!' buyurdu. (Kastalanî, Mevâhibü'l-Ledünniyye, 1/385)

Çatık kaşlı değildi, nazik ve cömertti

Resulullah, evini süpürür, hayvana ot verir, deveyi bağlardı. Koyunun sütünü sağardı. Söküğünü diker, çamaşırını yamardı. Hizmetçisi ile birlikte yerdi. Hizmetçisi el değirmeni çekerken yorulunca, ona yardım ederdi. Pazardan öteberi alıp eve getirirdi. Fakirle, zenginle, büyükle, küçükle karşılaşınca, önce selam verirdi. Bunlarla musafaha etmek için, mübarek elini önce uzatırdı. Köleyi, efendiyi, beyi, siyahı ve beyazı bir tutardı. Her kim olursa olsun, çağırılan yere giderdi. Önüne konulan şeyi, az olsa da, hafif, aşağı görmezdi. Güzel huylu idi. Güler yüzlü, tatlı sözlü idi. Üzüntülü görünürdü. Fakat, çatık kaşlı değildi. Heybetliydi. Yani saygı ve korku hâsıl ederdi. Fakat, kaba değildi. Nazik idi. Cömert idi. Fakat, israf etmez, faydasız yere bir şey vermezdi. Herkese acırdı. Mübarek başı hep önüne eğikti. Kimseden bir şey beklemezdi.

İnsanlığın İftihar Tablosu'nun
Hayat kronolojisi

■ ALİ DEMİREL

Cenab-ı Hak, Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem)'i bize bir örnek insan olarak göndermiştir. Allah Rasulü'nün yaşamış olduğu hayatın her karesinden alacağımız pek çok ders var. Bugün yaşadığımız problemleri O'nun örnek hayatından çıkarılabilecek prensiplerle çözmemiz mümkün. Bu da Efendimiz'in hayatını bilmemize bağlı. Onun için Allah Rasulü'nün hayatını okumalı, başta çocuklarımız olmak üzere etrafımızdaki kişilere okutmalıyız. Ve tabiki O'nun hayatını hayatımıza hayat kılmalıyız. Allah Rasulü'nün hayatında önemli yer tutan hadiselerden hareketle yılları esas alarak sizin için bir kronoloji hazırladık. Bu kronoloji sayesinde Efendimiz'in hayatı kare kare gözümüzde canlanacaktır.

571 Rebiülevvel ayının 12'inci gecesi (20 Nisan) Efendimiz (sas) dünyayı şereflendirdi.

575 Süt annesi Halime Hatun, Allah Rasulü'nü annesi Hz. Amine'ye teslim etti.

577 Efendimiz, Mekke ile Medine arasındaki Ebva Köyü'nde annesini kaybetti. Dedesi Abdülmuttalib Efendimizi himayesi altına aldı.

579 Abdülmuttalib ahirete göç etti. Efendimiz, amcası Ebu Talib'in yanında kalmaya başladı.

583 Amcası Ebu Talib'le ticaret maksadıyla Şam'a gitti. Burada Rahip Bahîra Allah Rasulü'nün beklenen son peygamber olduğunu keşfetti.

590 Hilfu'l-Füdul (Faziletliler antlaşması) cemiyetine iştirak etti.

591 Ticarete başladı.

596 İkinci kez ticaret maksadıyla Şam'a gitti. Üç ay sonra Hz. Hatice Validemiz'le evlendi.

605 Kâbe'nin yeniden imarı esnasında kabileler arasında çıkan anlaşmazlığı giderdi.

610 Hira'da ilk vahiy tebliğ edildi.

613 Safa tepesine çıkıp ilk açık tebliğini yaptı. Yakın akrabalarına tebliğ için yemekler verdi. Müslümanlara işkence yapılmaya başlandı.

615 Habeşistan'a ilk hicret. Hz. Hamza ile Hz. Ömer müslüman oldu.

616 Habeşistan'a 2. hicret.

617 Müslümanlara karşı üç yıl sürecek sosyal ve ekonomik boykot başladı.

619 Boykot sona erdi. Efendimiz'in oğlu Kasım, ardından diğer oğlu Abdullah vefat etti. Kısa bir süre sonra amcası Ebu Talib öldü. Ardından da Hz. Hatice validemiz irtihal etti.

620 Allah Rasulü, Taif'e gitti. Orada kötü karşılandı.

621 İsra ve Miraç hadiseleri yaşandı. Medineli 12 Müslüman Allah Rasulü'ne biat etti. 1. Akabe Biatı.

622 İkinci Akabe Biatı yapıldı. Müslümanlar ve ardından da Efendimiz, Mekke'den Medine'ye hicret ettiler. Mescid-i Nebevi inşa edildi. İlk ezan okundu.

623 Kıble yönü Cenab-ı Hakk'ın emriyle Kudüs'ten Mescid-i Haram'a çevrildi.

624 Mekkeli müşriklerle Bedir Savaşı yapıldı. Aynı yıl Beni Kaynuka Yahudileri üzerine gidildi ve onlar, Medine'den çıkarıldı. Ramazan orucu farz kılındı. İlk bayram namazı kılındı. Zekat farz oldu. Allah Resulü'nün kızı Hz. Rukiyye vefat etti. Hz. Ali ile Hz. Fatıma evlendi. İlk kurban bayram namazı kılındı.

625 Uhud muharebesi yapıldı.

627 Hendek Savaşı yapıldı. Beni Kurayza kuşatıldı.

628 Kabe ziyareti için yola çıkıldı. Rıdvan biatı yapıldı. Mekkeli müşriklerle Hudeybiye barışı imzalandı.

630 Mekke fethedildi. Kabe putlardan temizlendi. Tebük seferi yapıldı.

632 Efendimiz veda haccını yaptı. Rahatsızlandı ve ardından 8 Haziran'da vefat etti.

HİLYE NEDİR? Rasûlullah'ın yüce sıfatlarını anlatan manzûm veya nesir halindeki yazılara Hilye-i Şerif denilir.

بسم الله الرحمن الرحيم

Hz. Ali (ra), Kâinatın İftihar Tablosu (sallallahu aleyhi vesellem)'i bize şu şekilde tanıtır:

Hz. Ömer (ra)

Hz. Ebubekir (ra)

Efendimiz (sas)'in boyu ne çok kısa, ne de çok uzundu; O, orta boyluydu. Saçları kıvırcık da değil, uzun düz de değildi. O'nun saçları kıvırcıkla düz arası idi. Yüzü yuvarlak, teni duru beyaz, gözleri iri ve siyah, kirpikleri uzundu. Allah Resulü iri kemikli ve geniş omuzluydu. Göğsünün ortasından karnına kadar kıl yoktu. İki avucu ve tabanları dolgundu. Yürürken sanki yokuş iner gibi rahatlıkla ilerlerdi. Sağında veya solundaki birine baktığında bütün vücuduyla ona dönerdi. İki omzu arasında peygamber oluşunun nişanesi olan bir mühür vardı. O, gönül bakımından insanların en cömerdi, konuşmasında insanların en doğru sözlüsüydü. Tanıyanlar için en yumuşak huylu ve en arkadaş canlısı olan insan oydu. Allah Resulü'nü ansızın gören O'nun heybeti karşısında ürperirdi; fakat Efendimiz'i tanıyarak birlikte olan ise, O'nu her şeyden çok severdi. O'nu görüp de anlatan herkes: "Ne O'ndan önce ne de O'ndan sonra Allah Resulü (sas)'nün benzerini görmedim." derdi.

Hz. Ali (ra)

Hz. Osman (ra)

Hz. Muhammed Mustafa sallâllâhü aleyhi ve sellem âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir.

Allah'ın salat-ü selamı rahmet Peygamber'i ve ümmetinin şefaatçisi olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellemin üzerine olsun.

Torununu öptüğü için onu yadırgayan insana, "Merhamet etmeyene merhamet olunmaz." diyen bir peygamberdi o. Çocukları her seferinde sevdiğini söyler, onlar için Allah'a hayır dualar ederdi.

Çocukları kucağına alır, onları okşar, bağrına basardı

■ **ESMA SAYIN EKERİM**

Hz. Peygamberimiz, torunları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin doğduktan sonra onları görmek için daha sık Hz. Fatıma'nın evine gider olmuştu. Onların bakımlarıyla ilgileniyordu, onlarla oyunlar oynuyordu ve sık sık onlara olan sevgisini dile getiriyordu. Nitekim Hz. Peygamber torunu Hasan için, "Allah'ım ben, O'nu seviyorum. O'nu sen de sev. O'nu seveni de sev." diye buyurmuşlardır.

Usame bin Zeyd Peygamber Efendimiz'in (sas) kendilerini nasıl sevdiğini bize şöyle anlatır:

Resulullah beni alır, dizi üzerine oturturdu. Hasan'ı da öbür dizine oturturdu. Sonra bizi göğsüne bastırır, "Allah'ım bu ikisine rahmet ihsan eyle. Çünkü ben bunlara hayır ve saadet diliyorum." derdi. (Buhari, Kitab'ul-Edeb, 22)

Resulullah torunu Hasan bin Ali'yi öptüğü sırada yanında Akra bin Habis oturmaktaydı. Akra, "Benim on tane çocuğum vardır, onlardan hiçbirini öpmedim." dedi. Resulullah ona doğru baktı ve sonra da adeta bize de örnek olacak bir söz söyledi, "Merhamet etmeyene merhamet olunmaz." buyurdu. (Buhari, Kitabu'l-Edeb, 26)

Resulullah, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in gönüllerini namaz, cami ve manevi ilim meclislerinin aşkıyla da-

Asr-ı Saadetin güneşi

Benî âdemin medâr-ı şerefi Bu âlemin medâr-ı iftiharı (Âlemin övünç vesilesi)

Bu kâinatın Âyetü'l-Kübrâsı (Bu kâinatta, Allah'ın varlığını ispat eden en büyük ayet ve nişan)

Bu kâinatın Manevi Güneşi

Bürhân-ı hak (Cenab-ı Hakk'ı bildiren O'nu anlatan apaçık bir delil)

Bürhân-ı kâtı' (Kesin ve apaçık bir delil)

Bir kişiye sadece yüzüyle değil, bütün vücuduyla dönerek bakardı.

Müslüman elinden ve dilinden diğer Müslümanların emin olduğu insandır." buyurmuştu.

ha çok küçük yaşlardan itibaren doldurmuştu. Bir gün cemaatle kılınan bir namaz esnasında Hz. Peygamber secdeye varmıştı. Secde o kadar uzun sürdü ki arkasında namaz kılanlar ne olduğunu merak ettiler. Anormal bir şeylerin olduğunu ya da vahyin geldiğini düşündüler. Namaz bittikten sonra bunun sebebini sordular. Hz. Peygamber onların sorusunu şöyle cevapladı:

"Hüseyin, secdeye vardığımda sırtıma çıktı. Evde bu âdeti edindiğinden, onu sırtımdan atamadım ve böylece secde uzun sürdü." (Buhari, Kitabu's-Salat, 52) Bir başka zamanda ise Resulullah (sas) hutbe vermekte iken Hasan ve Hüseyin gelir.

Üstlerinde birer kırmızı gömlek vardı. Yürüyorlar ve arada bir sürçüyorlardı. Hz. Peygamber minberden indi, onları taşıyarak önüne koydu ve sonra şöyle buyurdu: "Allah'ın, mallarınız ve çocuklarınız ancak bir fitnedir sözü, haktır. Şu iki çocuğa baktım. Yürüyorlar ve sürçüyorlar. Sabredemedim ve nihayet konuşmamı keserek onları kaldırdım." buyurmuştur. (Buhari, Fiten, 20)

Çocukluklarından kaynaklanan ufak yaramazlıklarına rağmen Resulullah, torunları Hasan ve Hüseyin'i camiden, namazdan ve sohbet meclislerinden uzaklaştırmıyordu. Aksine, Hz. Peygamber onların caminin manevi havasından faydalanmalarını sağlayarak gönüllerinde namaz ve sohbet aşkını canlandırıyordu.

Caminin feyzi ve namaz aşkıyla yetişen Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin 7-8 yaşlarındayken hatalı abdest alan bir kişiye hatalı abdest aldığını söyleyemeyecek derecede ahlaki olgunluğa ulaşmışlardı. Onun gönlünü kırmak istemiyorlardı.

Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'den birisi doğru, diğeri hatalı abdest alarak adama "Hangimiz doğru abdest alıyoruz?" diye sormuşlar. Böylece adamın hatasını anlamasını sağlamışlardı.

Eşsiz Aile Reisi, Fâhr-i Âlem kısa ve öz konuşurdu

Allah Rasulü daima hüzünlü ve düşünceli idi. Lüzumsuz konuşmaz, çoğu kez susardı. Söze tok başlar, tok bitirirdi (lafı ağzında gevelemezdi). Kısa, öz ve manalı konuşurdu. Kelimeleri tane tane söylerdi. Lüzumundan fazla ve eksik konuşmazdı. Yumuşak huylu idi. Az olsa da nimetleri büyük görürdü. Hakka sataşıldığında öfkelenir ve hakka yardım etmedikçe de öfkesinden dolayı bulunduğu yerden ayrılmazdı. İşaret ettiği vakit bütün eliyle işaret ederdi. Bir şeye hayret ettiğinde elini çevirir, konuştuğunda ellerini bir araya getirir, sağ elinin içi ile sol elinin başparmağının içine vururdu. Öfkelendiğinde yüz çevirirdi, sevindiğinde hafifçe gözlerini kapardı. Gülmesi ekseriya tebessümdü ve gülerken dişleri dolu tanelerini andırırdı.

Evdeki hâli

Evine kendi işleri için girerdi ve bu mevzuda serbestti. Evdeki zamanını üçe bölerdi: Bir kısmını Allah'a, bir kısmını ailesine, bir kısmını da kendisine ayırırdı. Sonra kendisine ait olan vaktini kendisiyle insanlar arasında ikiye taksim ederdi. Ayırdığı bu süreyi halkın umumi ve hususi işlerine hasreder, onlardan hiçbir şey esirgemezdi. Ümmetine ayırdığı zaman süresi içinde faziletli kişileri tercih etmek, dindeki derecelerine göre onlarla ilgilenmek âdetlerindendi. Kiminin bir ihtiyacı, kiminin

iki ihtiyacı, kiminin de daha fazla haceti olurdu. Hepsiyle meşgul olur, halkı, kendilerine faydası dokunacak işlere yöneltirdi. Müslümanlar kendi meselelerini sorar, o da onlara yararı dokunacak hususları bildirir, şöyle buyururdu: "Burada olanlar olmayanlara sözlerimi duyursunlar. İhtiyaçlarını bana duyuramayanların isteklerini bana iletiniz. İhtiyacını sultana iletemeyen birinin bu hacetini ulaştıranın ayaklarına Allah-ü Teala kıyamet gününde kuvvet verir."

Peygamberin huzurunda lüzumsuz şeyler konuşulmazdı. Konuşulduğu takdirde dinlemezdi. Yanına hayır umarak girerlerdi. Girenlere Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) muhakkak bir şey tattırırdı. Huzurundan çıkanlar hayır kılavuzları olarak ayrılırlardı.

Efendimiz'in ashabına karşı üslubu

"Nebi Aleyhisselam, daima güler yüzlü, iyi ve yumuşak huylu idi. Kaba ve katı yürekli değildi. Bağırıp çağırmaz, kötü laf etmez, başkalarını ayıplamazdı. Şakacı değildi. Hoşlanmadığı şeyleri görmezlikten gelirdi. Ondan bir şey uman meyus olmaz, hayal kırıklığına uğramazdı. Nefsini üç şeyden men etmişti: Münakaşa, mübalağa ve gereksiz konuşmalardan. Şu üç hususta da halk ile münasebeti kesmişti: Kimseyi ayıplamaz, başkasının kusurlarını araştırmaz, sevap ümit ettiği mevzuun dışında konuşmazdı. Konuştuğunda hemdemleri sanki başları üzerinde kuş varmış gibi başlarını eğerek ve dikkatle onu dinlerlerdi. O konuştuğunda meclistekiler susar, o sustuğunda da halk konuşurdu. Rasulullah'ın huzurunda çekişilmezdi. Ashabının güldüğüne güler, hayret ettiğine de hayret ederdi. Yabancı birisi konuşma ve isteğinde kaba davrandığında sabır gösterirdi. Arkadaşları böyle bir yabancıya çıkıştıklarında kendilerine: "İhtiyaç sahibini gördüğünüz vakit ona yardım ediniz." buyururdu. Haktan meyletmedikçe konuşanın sözünü kesmezdi. Övgüde aşırılığa kaçmayanların medihlerini kabul ederdi. Konuşan, haktan saptığında ya sözünü keser yahut kalkıp giderdi."

Gönüllerin Efendisi, Fâzilet Güneşi

Boş bulduğu yere otururdu

"Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) otururken, kalkarken daima Allah'ı anardı. Oturmak için muayyen bir yeri yoktu. Halkı da böyle bir yer edinmekten men ederdi. Bir topluluğun yanına vardığında boş bulduğu yere oturur ve ashabına da bunu emrederdi. Huzurunda oturan herkesle ilgilenirdi. Öyle ki hiçbir fert başkasına kendisinden daha çok iltifatta bulunduğu zehabına kapılmazdı. Herhangi bir ihtiyacı için birlikte oturduğu veya ayakta dikildiği kimse kendiliğinden ayrılmadıkça onu bırakıp gitmezdi. İhtiyaçlarını iletenlerin ya isteklerini kabul edip yerine getirir yahut tatlı sözlerle yol gösterirdi. Müsamahasına ve güzel huylarına güvenen halk O'na sığınmıştı, onların babası olmuştu. Herkes, hak konusunda huzurunda eşitti. Meclisi hilm, haya, sabır meclisi idi. Onun bulunduğu yerde sesler yükselmez, kimsenin şerefiyle oynanmaz, kimsenin ayıbından söz edilmezdi. Halk eşitti, aralarındaki üstünlük takva ile idi. Ashabı alçakgönüllü idi. Yaşlıya hürmet, küçüğe sevgi gösterirlerdi. İhtiyaç sahiplerini nefislerine tercih eder, yabancıyı korurlardı."

Fetih Suresi'nden

48/28: Bütün dinlere üstün kılmak için resulünü hidâyet ve hak dinle gönderen O'dur. Buna şahit olarak Allah yeter.

48/29: Muhammed Allah'ın resulüdür. Onun beraberindeki müminler de kâfirlere karşı şiddetli olup kendi aralarında şefkatlidirler. Sen onları rükû ederken, secde ederken, Allah'tan lütuf ve rıza ararken görürsün. Onların alâmeti, yüzlerindeki secde izi, secde aydınlığıdır. Bunlar, Tevrattaki sıfatları olup İncîldeki meselleri ise şöyledir: Öyle bir ekin ki filizini çıkarmış, sonra da onu kuvvetlendirmiş, derken kalınlaşmış da artık gövdesi üzerinde doğrulmuş. Öyle ki ekicilerin hoşuna gider, kâfirleri de öfkelendirir. İşte böylece Allah, onlar gibi iman edip makbul ve güzel işler yapanlara bir mağfiret ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır.

Allah Resûlü (sas) en mükemmel fertler yetiştirmiştir

Bir insanın inancı sağlam görülebilir; ama ibadetsizdir. Vatanperverlikten bahseder; fakat, rüşvet hastalığından da kendini kurtaramaz. Naziktir, kibardır ne var ki milletin malını korumada hassas değildir. Sonra, her türlü güzel ahlâkı nefsinde toplayabilir; ama bu ahlâk, kafa ve kalbine nakşedilip şahsiyetinin ayrılmaz bir parçası haline gelememiştir. Böyle olunca da bugün kazandığını yarın kaybedebilir.. Bugün sevilirken yarın nefret edilen bir insan olabilir. Şimdi bir insan düşünün ki; inanıyor, inandırıyor; îmân etmiş gönülleri ibadetin her çeşidiyle coşturuyor; "ahlâk" diyor yaşıyor, yaşatıyor; sonra da bütün bu şeylerin, tâ mezara kadar hem de aynı şevk içinde devamını sağlıyor. Acaba bu zâtın bir kudsi kuvvet taşıdığına şüphe edilebilir mi? Haşa! İşte, insanlığın O en büyük Mürebbisi (sas) bütün bu işleri yapmış ve en mükemmel ferdler yetiştirmiş ve böyle ferdlerden de insanlığın bir defa görüp, belki bir daha göremeyeceği en mükemmel bir toplum meydana getirmiştir. Bu durumda, O nebî olmaz da, başka kim olur ki?

Bürhân-ı nâtık (Hakikatleri haykıran ve konuşan apaçık delil)

Bütün ehl-i imana imam (Bütün mümin-lerin kendisine uyduğu önder)

Bütün enbiya ve evliyadan mürekkep bir halka-i zikrin serzâkiri (Allah'ı zikir halkasındaki müminlerin başı)

Bütün enbiyânın reisi (Peygamber ve velilerden oluşan topluluğun)

Bütün evliyânın başı

Bütün insanlara hatip

Delil-i sâdık (İnsanları Allah'a götüren, O'nun varlığını ilan eden en doğru rehber)

Delil-i sâtı' (Etrafı aydınlatan parlak delil, aydınlatıcı nurlar ile Allah'ın var-lığını ilan eden)

Dellâl-ı a'zam (İnsanlara Allah'ın varlığını ilan eden büyük rehber)

Gül-i Rânâ (iyi, hoş, latif ve revnaklı gül)

İhtiyatlı davranırdı

"Allah Rasulü'nün suskunluğu hilm, ihtiyat, takdir ve tefekkür olmak üzere dört esasa dayanırdı. Takdirî suskunluğu, insanlar arasında vuku bulan davalara bakmak ve onları dinlemek şeklinde idi. Tefekkürî suskunluğu ise ebedi ve geçici hususlarda idi. Hilm ile sabır Allah Rasulü'nde birleşmişti. Hiçbir şey onu öfkelendirmez ve korkutmazdı.

Dört hususta ihtiyatlı davranmayı zatında cem etmişti: Kendisine uyulması için en güzeli almak, vazgeçilmesi için kötüyü bırakmak, ümmetinin menfaatine olan hususlarda görüşünü bildirmek, dünya ve ahiret ile alakalı ümmeti lehine birleştirilmesi mümkün olan mevzularda onlar lehine hareket etmek."

Habib-i Edip (Allah'a ve insanlara karşı çok edepli, Allah'ın sevgilisi)

Güleryüzlüydü...

"Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) dilini tutar, ancak gerektiğinde konuşurdu. Ashabını kendisine ısındırır, soğutmazdı. Her kavmin ulusuna ikramda bulunur, onu başlarına geçirirdi. Güleryüzlülüğünü ve huyunu bozmaksızın insanlara karşı dikkatli olur, şerlerinden sakınırdı. Sahabilerinden birini görmediğinde soruşturur, halka aralarındaki meselelerini sorar, güzel şeyleri beğenir, onu destekler, çirkinlikleri de takbih edip halkın gözünden düşürürdü. İşleri tertipli idi, karışık değildi. İnsanların gaflete düşebilecekleri yahut haktan sapabilecekleri endişesi ile müteyakkız davranırdı. Haktan taviz vermez, ondan şaşmazdı. Yakınları, insanların en seçkinleri idi. O'nun katında insanların en üstünü halka en fazla öğüt verenler, en büyükleri de daha çok yardımda bulunanlar idi."

Salavat; hürmeti, sevgiyi ve Efendimiz'e bağlılığı anlatır. Bu nedenle Allah Resulü'nün (sas) adını duyduğumuz her anda, O'nun anıldığı her vakitte salavat getirmeyi ihmal etmemeliyiz.

■ **OSMAN KARYAĞDI**

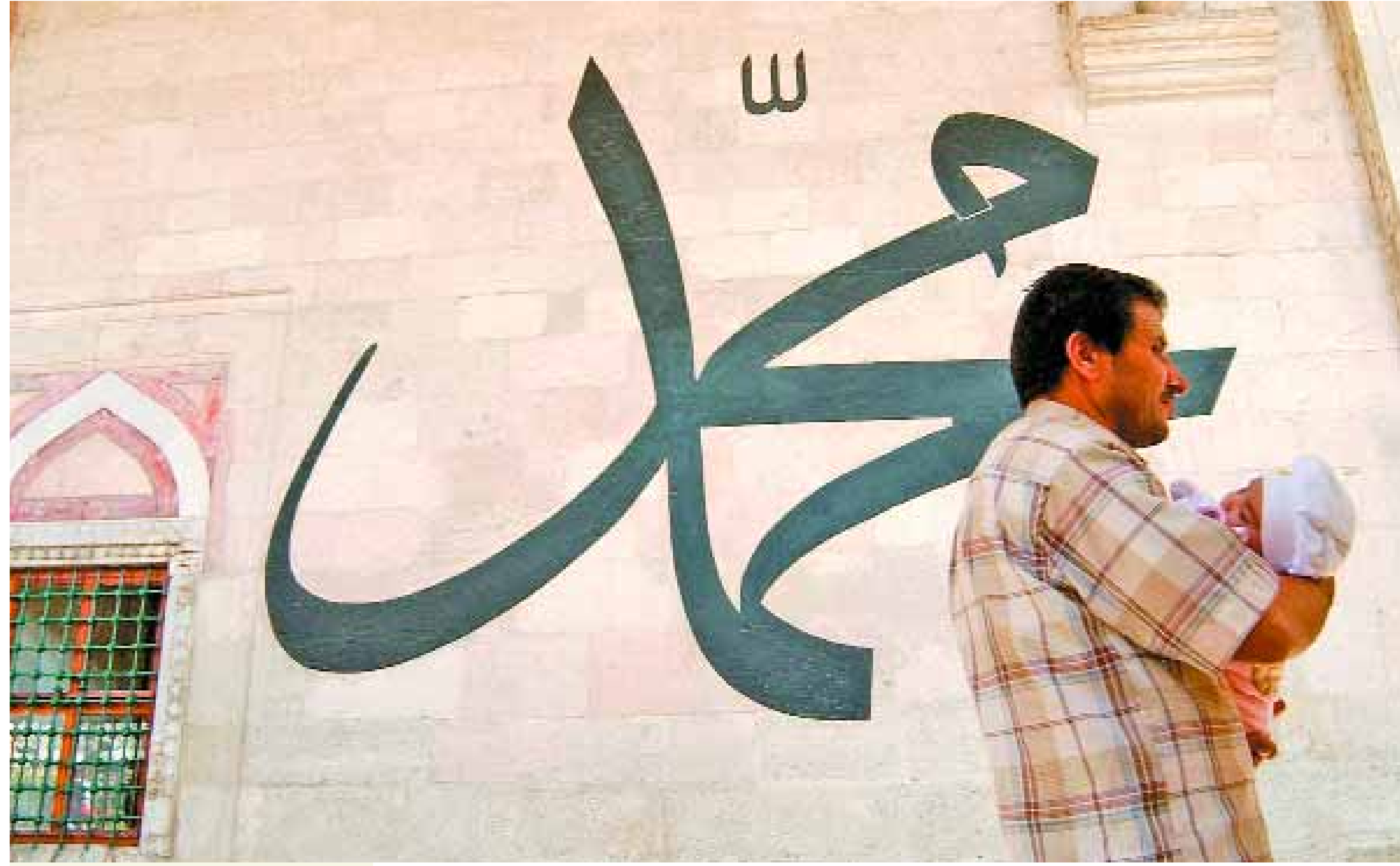
İki Cihan Serveri'ne neden salavat getiriyoruz?

Peygamber Efendimiz mübarek bedeniyle aramızdan ayrılmış olsa bile hâlâ ümmetinin sevinç ve kederlerinden haberdardır. Ümmeti olarak biz Müslümanlar O'nunla irtibatımızı ortaya koyarsak O'nun ahirette en zor durumda kaldığımız anlarda 'O benim ümmetimdendi!' referansını vermesini bekleyebiliriz.

Kendisine çokça salât ü selam getirilmesini tavsiye eden Efendimiz, bunu bir hadisiyle de şöyle ifade eder: "Şayet içinizden biri bana salavat getirirse onun selamını almak üzere Allah ruhumu bana iade eder, ben de onun selamını alırım." (Ebu Davud, Menâsik 96) Bu hadisten hareketle şunu söyleyebiliriz ki, O'na salât ü selam getirmekle biz de manen dirilişe geçiyoruz.

Peygamberimiz (sas)'in ifadelerine göre cuma, günlerin en hayırlısıdır. Çünkü insanlığın atası Hz. Adem o gün yaratılmıştır. Yeryüzünde hayat o gün başladığı gibi, yine aynı gün dünyanın ömrü bitecek ve kıyamet kopacaktır. İçindeki duaların kabul edildiği bir vaktin bulunduğu cuma, müminler için özel bir gündür. Bu bilgileri ashabına veren Efendimiz, cuma günü kendisine çokça salât ü selam getirilmesini ister. Zira o gün salât ve selamlar melekler vasıtasıyla O'na ulaştırılmaktadır. Allah Rasulü bunu söyleyince sahabeye biraz garip gelir. Ve merakla sorarlar, "Sizin bedeniniz o gün çürümüş olacak.

Getirdiğimiz salât ü selamlar size nasıl ulaşacak ey Allah'ın Rasulü?" Bu vesileyle Efendimiz'in, ashabına bir hakikati de öğrettiği cevabı şu şekilde olur: "Allah, peygamberlerin cesetlerini çürütmeyi yeryüzüne haram kılmıştır." Esasen Kâinatın İftihar Tablosu, bunu söylerken, anlayanlar ve farkında olanlar için mesafenin önemli olmadığını gösteriyordu. Demek ki, O (sas) bizim gönderdiğimiz salât ü selam ve diğer hediyelerden haberdar oluyor. (Ebu Davud, Salat 207)

Kur’an salâvatı emreder

Kur’an-ı Kerim’de, “Muhakkak ki Allah ve melekleri Peygamber’e hep salât ederler. Ey iman edenler! Siz de ona salât edin ve tam bir içtenlikle selam verin.” (Ahzab, 36/56) buyurulur. Salât; tebrik, tezkiye, saygı, dua, istiğfar ve rahmet gibi mânâlara gelir. Ayette bahsedilen Allah’ın salât etmesi; O’nun Efendimiz (sas)’e rahmet etmesini, meleklerin salâtı onların, Allah Rasulü için istiğfar etmelerini ve bizim salâtımız da O’nun için dua etmemizi ifade etmektedir.

Ayet-i kerime, Peygamberimiz’e salât ve selamla hürmetlerimizi sunmanın, mümin olmanın bir gereği olduğunu ifade eder. “Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammed: Allâh’ım! Efendimiz Hz. Muhammed’e salât ü selam et!” demek hiç de zor olmayan bir bağlılık göstergesidir. Bu bağlılık aynı zamanda O’ndan kendimiz için şefâat talebinde bulunmaktır. O’na getirdiğimiz her salât ü selam, “Ahirette bize de şefaat et, biz de Senin ümmetinin bir ferdiyiz.” mânâsına gelir.

Allah Rasulü’ne salâvat getirmenin ehemmiyetini ifade eden başka hadisler de vardır: “Yeryüzündeki Allah’ın seyyah melekleri ümmetimin salât ü selamını bana anında ulaştırırlar.” (Nesai, Sehv 46) “Kıyamet günü insanların bana en yakını bana en çok salâvat okuyandır.” (Tirmizi, Salât 357) “Kim bana bir salâvat okursa Allah da ona on rahmet ve ikramda bulunur.” (Nesai, Sehv 55) “En cimri insan, yanında adım anıldığı halde bana salât ü selam getirmeyendir.” (Tirmizî, Deavât, 100)

Bu ve benzeri hadisler bize sık sık O’na bağlılığımızı göstermemizin önemini ifade eder. Burada unutanlar, ahirette unutulma ve yok sayılma ile cezalandırılırlar.

Habîbullah
(Allah’ın sevgilisi)

Divan-ı nübüvvetin hâtemi
(Peygamberler topluluğunun mührü ve sonuncusu)

Efdalü’l-halk
(İnsanların en faziletlisi)

Ekmelü’l-halk
(İnsanların en mükemmeli)

En şaşaalı bir surette âyinedarlık eden ve gösteren ve sevip ve başkasına sevdiren

Eşref-i mahlûkât
(Yaratılmışların en şereflisi)

Ruh-i revân, bir öğretmendi

Her insanın Kâinatın Efendisi'nden örnek alabileceği yüzlerce misal vardır.

Genç-ihtiyar, kadın-erkek herkesin ama herkesin Peygamber'imiz (sas)'in hayatından örnek alması gerekir. Çünkü o hayatıyla bizi eğiten, öğreten bir insandı. Hz. Peygamber, ümmetine her konuyu öğretmiş, onların izzet ve şerefine yaraşır davranışları onlara göstermiştir. Hz. Peygamber'in savaş, barış, ibadet, ticaret, hak ve adalet gibi konularda meşgul olması herkes tarafından tabii karşılanırken, günlük insan hareketlerinin biçim ve şekilleriyle de meşgul olması bazıları tarafından yadırganmaktaydı. Nitekim Selman-ı Farisi'ye bir müşrik biraz da alaylı bir şekilde şöyle demişti:

"Görüyorum ki dostunuz (Muhammed), size her şeyi ama her şeyi hatta helaya nasıl oturacağınızı bile öğretiyor!"

Selman gayet ciddi ve pek tabii olarak müşriki tasdik ederek:

"Evet" dedi. Sonra da Hz. Peygamber'in tuvalet adabıyla ilgili tavsiyelerini sıraladı. Her meslek ve meşrepten insan, Hz. Peygamber'in hayatından kendisi için örnek olabilecek birçok yön bulabilir. Allah Resulü, herkese aynı çağrıyı yapmakta ve kendisinin izlenmesini istemektedir. Çünkü onun hayatı bütün insanlık için en güzel örnektir.

En vâzıh bir surette ve en azamî bir derecede hakâik-i Kur'âniye vasıtasıyla o tılsımı ilan eden (Kâinatın tahavvülatındaki maksat ve gaye ve o muammâyı mevcudatın nereden, nereye geldiklerini ve ne olduklarını en yüksek bir sadâ ile ilan eden).

Esmâ-i İlâhiye'nin gizli definelerinin keşşâfı (Allah'ın isimlerinin gizlendiği defineleri ortaya çıkaran zat)

Eşrefü'l-insan (İnsan nev'inin en şereflisi)

Fahr-i âlem (Âlemin övünç kaynağı)

Fahr-i kâinât (Kâinatın övünç kaynağı)

Ferid-i kevn ü zaman (Bütün zamanlarda ve kainatta benzeri olmayan, eşsiz)

Hakikatin ziyâsı

Güneşler Güneşi

Kâinatın Fahrı zamana riayet ederdi

Çağdaş eğitimde "öğrenmeye hazır olma" denilen prensibe Resulullah çok dikkat etmiştir. Hadislerdeki kısalık ve özlük, her birinin birer vecize niteliğinde oluşu bu sebebe dayanır. İbn-i Mesud şöyle anlatır: "Ashabı usanıp sıkılır düşüncesiyle Resul-i Ekrem bize her gün değil, arada bir vaaz ve nasihat ederdi."

Öğrettiklerini kontrol ederdi

Resulullah öğrettiklerinin anlaşılıp anlaşılmadığını kontrol eder, öğrenilenlerin de uygulanmasını isterdi. Sahabeye, ibadetlerini tam ve noksansız yapmalarını emreder, onlara nasıl yapacaklarını anlatır, murakabe eder, gerektiğinde hatalarını gösterirdi.

Sözlerini tekrarlardı

İyice anlaşılması ve zihinde yer etmesi için önemli konularda sözü üç defa tekrar ederdi. Bu tekrar esnasında onun mübarek ağzından çıkan kelimeler, adeta sayılabilirdi. Peygamber'imiz her söylediğini üç defa tekrar ederdi. Bunu gerektiğinde ve özellikle önemli şeylerde yapardı.

Bilmediğinde sükut ederdi

Resul-i Ekrem, her suale cevap verirken, özellikle cevabını bilmediği sualler karşısında sükut eder, vahyi beklerdi. Vahiy geldikten sonra derhal sual sahibini arayıp bulur ve İlahî cevabı iletirdi.

Kolay olanı tercih ederdi

O, kolayı tercih ederdi. Hz. Peygamber'in bütün işlerinde daima kolay olanı tercih ettiği bilinmektedir. Hz. Aişe, "Peygamber, iki şey arasında muhayyer bırakıldığında -günah değilse- kolay olanı tercih eder, günah olduğu zaman ise insanlar içinde ondan en çok sakınanı olurdu." der.

Muhatabını mahcup etmezdi

Allah Resulü muhatabını asla mahcup etmezdi. Bazı hatalara göz yumar, beğenilmeyen hareket ve davranışta bulunan olsa bile onu mahcup etmez, hatalarını yüzüne vurup utandırmazdı. Hiç kimseyi kusur sebebiyle -bilhassa başkalarının yanında- küçük düşürmezdi. Peygamber Efendimiz muhataplarına karşı son derece yumuşak ve müsamahalı davranırdı.

Salâvatın müstehab olduğu zamanlar

- Cuma günü ile cuma gecesi, cumartesi, pazar ve perşembe günleri.
- Sabah-akşam, mescide girerken, çıkarken.
- Peygamberimiz'in kabrini ziyaret ederken.
- Safa ile Merve'de. Cuma hutbesiyle sair hutbelerde, müezzine icabet ettikten hemen sonra.
- Kamet getirilirken duanın başında, ortasında ve sonunda.
- Bir yere toplanırken ve dağılırken, kulak çınlarken, bir şey unutulduğu vakit.
- Vaaz ve ilim tedrisine, hadis okumaya başlarken.
- Her hoca ve talebenin, hatibin, kız isteyenin, evlenenin, evlendirenin salâvat getirmesi müstehabdır.
- Mühim işin başında, zikir zamanında, Peygamber'imizin isminin işitildiği zaman yahut ismi yazıldığı zaman.
- Abdest alırken, aksırdıktan sonra. *(İbn-i Abidin, 2/323)*

Muhbir-i Sâdık'ı (En doğru haber verici) kabul etmeden hakiki imana ulaşmak mümkün değil

"Lâ ilahe illallah" ve "Muhammedün resulullah" sözleri birbirinden kesinlikle ayrılamaz.

Merhum Hulusi Yahyagil, Bediüzzaman merhuma, "Sadece 'lâ ilahe illallah' kâfi midir? Yani, 'Muhammedün Resulullah' demezse ehl-i necat/ehl-i cennet olabilir mi?" diye soruyor. Bediüzzaman da ona şüpheleri ortadan kaldırıcı ve ikna edici bir cevabî mektup gönderiyor. (26. Mektup, Beşinci Mesele)

Bediüzzaman, Kelime-i Şehadet'in iki sözünün yani "Lâ ilahe illallah" ve "Muhammedün resulullah" sözlerinin "birbirinden ayrılmaz, birbirini ispat eden, birbirini tazammun eden (ihtiva edip, gerektiren) sözler olduğunu belirtiyor. Sonra da O'nun "hatemü'l-enbiya son peygamber" oluşuna dikkat çekerek, "Elbette bütün yolların başındadır. Onun cadde-i kübrâsından hariç hakikat ve kurtuluş yolu olamaz." diyor.

Dünyanın büyüklüğüne nisbeten iletişim imkânlarının olmadığı dönem ve bölgelerde yaşayan bazı insanlar için de Eş'ari ve Maturidi ulemasının şu istisna hükümlerini hatırlatıyor: Fakat bazen oluyor ki, cadde-i Ahmediye'de (sas) gittikleri halde, bilmiyorlar ki cadde-i Ahmediye'dir ve cadde-i Ahmediye dahilindedir. Hem bazen oluyor ki, Peygamber'i bilmiyorlar; fakat gittikleri yol, cadde-i Ahmediye'nin cüzlerindendir. Hem bazen oluyor ki, bir meczubâne hal veya bir münzevi hayat ve bedevicesine yaşamayı tercih ettikleri için cadde-i Muhammediye'yi düşünmeyerek, yalnız Lâ ilâhe illallah onlara kâfi geliyor."

Bediüzzaman bunu izah ettikten sonra can alıcı noktaya gelerek, "fakat" diyor: "Fakat bununla beraber, en mühim cihet şudur ki: Adem-i kabul (kabul hükmünün olmaması), kabul-ü adem (yokluğu, olmadığını kabul etmek) başkadır. Bu çeşit ehl-i cezbe ve ehl-i uzlet veya işitmeyen veya bilmeyen adamlar, Peygamber'i bilmiyorlar veya düşünmüyorlar ki kabul etsinler. O noktada cahil kalıyorlar. Marifet-i İlâhiye'ye karşı yalnız Lâ ilâhe illallah'ı biliyorlar. Bunlar kurtuluş ehli olabilirler. Fakat Peygamber'i işiten ve dâvâsını bilen adamlar O'nu tasdik etmezse, Cenâb-ı Hakk'ı tanımaz. Onun hakkında yalnız Lâ ilâhe illallah kelâmı, sebeb-i necat olan tevhidi ifade edemez. Çünkü o hal, bir derece medar-ı özür olan cahilâne adem-i kabul değil; belki o kabul-ü ademdir ve o inkârdır. Mu'cizeleriyle, eserleriyle kâinatın medar-ı fahri ve insanlığın medar-ı şerefi olan Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ı inkâr eden adam, elbette hiçbir cihette hiçbir nûra mazhar olamaz ve Allah'ı tanımaz."

Habib-i Ekrem Aleyhissalatü ve Ekmelüsselâm Habib-i Rahmânî
(Rahman olan Allah'ın merhametli sevgilisi)

Hakikat-i insâniyenin şerefi
(İnsanlık hakikatinin şerefi)

Hakk'ın bürhânı
(Cenab-ı Hakk'ın apaçık delili)

Hâlık-ı kâinâtın tercümânı
(Kâinatın Yaratıcısı'nın icraatlarındaki hikmet ve sırları anlatan ve tercüman olan)

Hâlık'ımızın en parlak bir bürhânı Hâtemü'l-Enbiyâ
(Nebilerin en sonuncusu ve onların mührü)

Hatib-i kudsî
(Kudsî hatip)

Hatib-i mürşid
(İrşad eden hatip)

Hidayetin güneşi

İki cihanın güneşi

İmâmü'l-evliyâ ve'l-ulemâ
(Bütün veli ve âlimlerin imamı, rehberi)

Hâtemü'l-Enbiyâ liderdi

Amerikalı araştırmacı-yazar Michael Hart, 1982'de yayınladığı ve insanlık tarihinin en önemli yüz kişiliğini konu alan yapıtı "En Etkin Yüz"de birinci sırayı Efendimiz'e ayırır. Bu tespit, O'nun peygamberliğini kabul etmeyen birinin, buna rağmen, O'nu dünyanın gelmiş geçmiş en etkin önderi olarak gördüğünün ifadesidir. Evet, "lider, önder, büyük insan" vb. isimlerle anlatılan ve üstün karizmaları oluşturan pozitif değerlerin bütününün Hz. Muhammed (sas)'de ideal kıvama sahip olduğu, hayatını incelemiş olan dost-düşman herkesin ortak kabulüdür.

Kendisine sorulan bir soruya cevap verirken, soruda olmayıp da soru soranın zihninde bulunması olası varyasyonları da yanıtlayan bütüncül üslubundan, bütün alçakgönüllüğüne rağmen özellikle, ilk kez O'nu göreni şoka sokan doğal heybetine kadar, Allah Rasulü ideal bir toplumsal önderde bulunması gereken bütün doğal ve kazanılmış niteliklere sahiptir.

Bütün hakkında fikir vermek amacıyla bunlardan birkaçına göz atacak olursak, örneğin: Toplum içinde yapılan yanlış ve çirkin davranışları, suçluyu deşifre edip de daha fazla suça itmeden, kalabalığın içinde ve bazıları gibi soyut ifadelerle uyarması…

Arapları üstün ırk olarak gören birtakım arkadaşlarını "Arapça hiç kimsenin anası ya da babası değildir. Arapça konuşan herkes Arap'tır." diyerek uyarması, İslam'ın ırkçılığın her çeşidinden korunması için önlem alması…

Sahip olduğu devlet erkini, kesinlikle kişisel bir çıkarını gerçekleştirme peşinde kullanmaması… Hatta bu sayede halktan vergiyi yine halk için toplama anlayışın insanlık tarihine ilk kazandıran da O'dur.

Habbab dönene kadar

Eret oğlu Habbab, Mekke'den hicret etmiş, ilk Müslümanlardan, azatlı bir köledir. Yani toplumun en alt kategorisinde kabul edilen insanlardan… Medine'de Allah Rasulü tarafından uzun sürecek bir göreve gönderilir. Tekrar evine dönüp, günlük işlerini başına dönünceye kadar ise o işlerinin her gün Habbab'ın evinde bizzat Efendimiz görür. Evin kadınları süt sağmasını bilmedikleri için sığır ve keçileri her gün Allah Rasulü tarafından sağılır. Ailenin, erkeğin yokluğundan etkilenmesine izin vermez.

Hep aranızda olacağım

Yeni Müslüman olmuş, görgüden habersiz göçebe Arapların kendisini rahatsız etmeleri, amcası Hz. Abbas'ı üzüyordu. Bir gün yine böyle bir grup tarafından çevrelenmiş, tozun toprağın üzerinde ve kızgın güneşin altında yeğenini gören amca dayanamayıp şöyle der: - Ey Allah'ın elçisi! Bari sana bir çardak yapsak da hiç olmazsa güneşten korunsan! Bunun üzerine O cevap verir: - Hayır. Allah beni kendi katına alıncaya kadar, ben onların arasında bulunacağım. Ökçeme basmalarına, elbisemi çekiştirmelerine ses çıkarmayacağım.

Ey sema mavi mendil, Kutlu Nebi'nin alnını sil!

Semâvi sandukça açıldı ve bir nida duyuldu "oku" diye. İşte o gün başlayan bu yolculuk bize gerçek olanı getirdi.

■ **HAMDULLAH ÖZTÜRK**

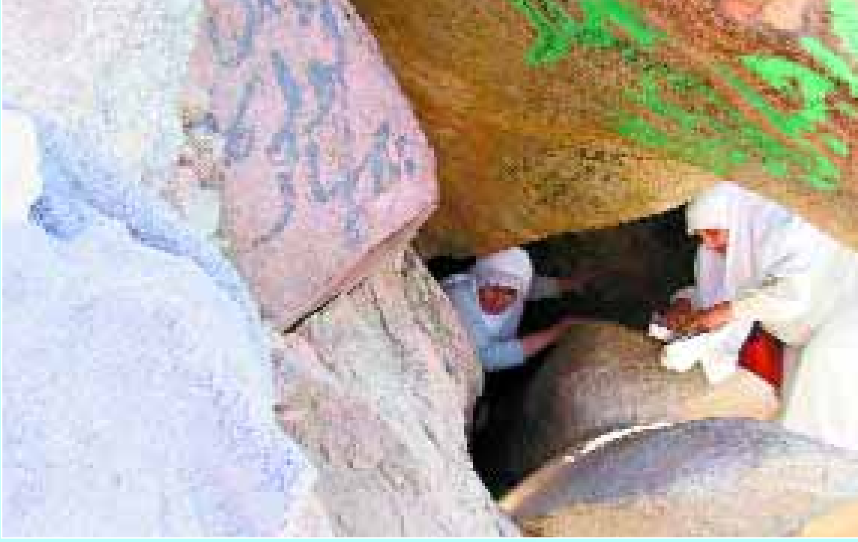
İnzivâ bir nevi doğum sürecidir. Sel gibi akıp giden olayları dizginleyip, etrafında girdap gibi döndürdükten sonra yeni bir mecraya koyan insanlar kendi dünyasına genellikle inzivada doğarlar. Cemiyetin kriz haline gelmiş problemlerinden oluşan hamlini kafalarına sarıp, doğum gününü sıkıntı içinde bekledikleri "karar-ı mekîn"in adı ise ekseriyetle bir mağaradır. Bu manada Allah Rasulü'nün birisi "Hira" diğeri de "Sevr" olmak üzere iki mağarası vardır.

Mağara faslı Hz. İbrahim dini üzere ibadet etmek için Efendimiz'in Nur Dağı'na çekilmesiyle başladı. İbni Hişam'ın verdiği bilgilere göre bazen ailesini de yanına aldığı olurdu. İbadet için insanlardan uzaklaşmaya Mekkeliler arasında "tehannüf" denilirdi.

Efendimiz tehannuf için Hira mağarasına çekilir, orada ibadet eder, tefekküre dalardı. Konumu itibariyle sırtı Mekke'ye yüzü ise güneşin doğduğu istikamete dönük mütevazı kovuk, Mekke'nin "el-Emin"i, Abdullah'ın yetimi, istikbalin "Efendisi" Hz. Muhammed'in secde, vecd ve istiğraklarıyla güneşin Rabb'inden gelecek ilahi tayflara mazhar olma yolunda adım adımdı... Derken cemre düşüverdi. Ruhları zemherir gibi kasıp kavuran şirkin yerini, imanın rengarenk baharına terk etme zamanı yaklaşıyordu. Hayat suyu mahlukata yürümüş, ağaçlar, taşlar şevke gelmişti.

Varlık, kâinat kitabını bir bir şerh etmek üzere hazırlanan Marifet Sultanı'nı selamlama yarışına girmiş, "Esselamu aleyke ya Rasulallah" selamlarıyla teslimiyet arzına başlamışlardı. İstikbal, O'nun emin ellerine en gizli sırlarını teslim etmiş, ertesi gün olacak hadiseleri geceden rüyalarına sunmayı itiyat haline getirmişti. Taşlardan daha katı kalpleri Rahman'ın tecelligâhı haline getirmek üzere hazırlanan terkipler ise hususi bir elçiye teslim edilmişti. Elçi, bir gece vakti, Hira'da bulundukları esnada teşrif ediverdi.

Müslümanlar, bugün Mekke'deki Sevr ve Hira mağaralarını ziyaret ederek hac ruhunu içlerine çekmek istiyor.

Teslim, emanetin ağırlığını en ince ayrıntılarıyla hissettirecek şekilde gerçekleşiyordu. Getiren semavâtı kaplamışçasına heybetli, alan ise ürperti içinde tiril tirildi... Ve semavî sandukça açıldı: "Oku! Rabb'inin adıyla... Ki.. O yarattı. O yarattı insanı "alak"tan. Oku! Rabbin "Ekrem"dir... O Rab ki Kalemle (yazmayı) öğretti. İnsana bilmediği şeyleri öğretti..."

Aylardan Ramazan, yıllardan 610'du. Hira'da beşeriyet tarihi için yepyeni bir sayfa açıldı... Kureyş, Ebu Talib'i baskı altına alarak Efendimiz'i yalnız bırakmaya zorladığı zaman, Ebu Talip, onu terk etmeyeceğini bir şiirinde şöyle ilan etti: "Sevr'e ve onun mekanına, Sebir dağına ve onu sabit kılana, Hira'ya çıkmak için ona yükselene ve inene yemîn ederim."

Aradan yaklaşık 13 sene geçmişti, işkence, çile ve baskılarla geçen yılların ardından yine bir gece, Alemlerin Efendisi yanına Hz. Ebu Bekir'i alarak sessizce müşriklerin arasından Medine'ye doğru süzüldü. Takip ihtimalini hesap ederek, Cidde istikametine yönelmişlerdi. Yolları "Sevr mağarası"na uğradı. Orada üç gün kaldılar. Abdullah b. Ebu Bekir gündüzleri Mekkelilerin arasına karışıyor, onların neler düşündüğünü öğrenerek haberleri akşam mağaraya getiriyordu. Amir b. Füheyre ise koyunları Abdullah'ın geçtiği yerlerden sürerek izlerini kaybediyordu. Esma bint-i Ebu Bekir'de mağaraya yiyecek taşıyordu. 13 yıllık çile hayatı yeni bir doğumun şartlarını hazırlamıştı.

Hira'da ilk mesajla buluşan Kutlu Nebi Sevr'de iman, teslim ve tevekkülün şahikalarında arz-ı endam edecekti. Mekke hayatının hesabı yine bir mağarada görülecek ve iman tohumunun semereleri gün yüzüne çıksın diye Sevr'in kapısı aralanacaktı. Arz bu çıkışa Sevr'le eşlik ederken insanlık da Sıddık-ı Ekber'le O'na refakat şerefine ermişti. Müşrikler adım adım mağaraya yaklaşırken ayak sesleri endişeye dönüşüp, Hz. Sıddık'ın kalbine damlıyordu. "Ya Efendimiz'e bir şey olursa" hafakanlarıyla Hz. Ebu Bekir'in kalbi kıbleden esen rüzgarla köpürerek ayağa kalkmış bir denizi andırıyordu. Efendimiz ise bitmiş bir cümlenin noktasını koyuyor gibi, gayet sakin, "Üzülme Allah bizimle beraberdir." demekle yetiniyordu. Ve dalgalar diniyor, deniz duruluyor, Sevr mağarası, Alemin Efendisi'nden (sas) sonra külli fazilet noktasında ümmetin en hayırlısının doğumunu yaşıyordu. Maneviyat erbabına göre bu doğum aynı zamanda Sevr meşimeninden velayetin doğumu anlamına geliyordu.

Şâh-ı Mümecced (Kendine şeref ve medh nispet edilenlerin başı) Sultânlar Sultânı, Şânı Yüce Nebî'nin emanetleri bugün İstanbul Topkapı Sarayı'nda muhafaza ediliyor.

AHMET DOĞRU

Nebiler Sultanı'ın mübarek emanetleri Topkapı Sarayı'nda

Topkapı Sarayı'nın "Hırka-i Saadet Dâiresi" olarak adlandırılan bölümünde muhafaza edilen, Hz. Peygamber (sas), yakınları, peygamberler ve Kâ'be-i Muazzama'ya ait eşyalara "Emânât-ı Mukaddese" veya "Emânât-ı Mübâreke" adı verilmiştir. Eşyalar, önceleri "Has Oda" denilen, daha sonra "Hırka-i Saadet Dairesi" adını alan yerde muhafaza edilmektedir.

Topkapı Sarayı'nın Hırka-i Saadet Dairesi'nde 1517'den başlayarak halîfeliğin kaldırıldığı 1924 Mart'ına kadar tam 407 yıl bir saniye ara verilmeksizin Kur'an-ı Kerim okunmuştur. Bu görevi her biri birer saat olmak üzere yirmi dört hafız paylaşıyordu. Buranın muhafazası, başlarında rütbesi mareşal rütbesine denk olan Enderun'un has odabaşı bulunan yüksek kademesinden mezun kırk subay tarafından yürütülmekte idi. Has Oda ağaları denilen bu subaylar doğrudan Padişah'a bağlıydılar. Temizliği bunlar yapar, zaman zaman kendilerine padişah da iştirak ederdi. Toz ve süprüntüler özel bir kuyuya atılırdı.

Osmanlı sultanları tarafından büyük bir tazim ve titizlikle korunan ve 1962'den beri de halkın ziyaretine açık olan bu emânetler şu parçalardan oluşmaktadır: Hırka-i Saâdet veyâ Bürde-i Saâdet: Hz. Peygamber'in (sas) Kâ'b b. Züheyr'e hediye ettiği hırka, mukaddes emânetlerin en önemlisidir.

Hırka-i Saâdet 1,24 m. boyunda geniş kollu ve siyaha çalan yünlü kumaştan yapılmıştır. İç kısmı, krem renkli yünden, kaba bir kumaşla kaplıdır. Önünde, sağ tarafında 23x30 cm. ebadında bir parçası noksandır. Sağ kolunda da eksiklikler olan hırka, 57x45x21 cm. ebadında üsten açıları çifte kapaklı altın bir çekmece içinde, bohçalara sarılmış olarak muhafaza edilmektedir.

Osmanlı sultanlarından bazıları çıktıkları seferlerde Hırka-i Saâdet'i yanlarında götürürlerdi.

Altın Hırka-i Saadet sandığı

1596'da Eğri Seferi sırasında III. Mehmet tarafından ordunun bozguna yüz tutması sonunda giyilmiş ve zafer için dua edilmişti. Ordu daha sonra kendini düzeltmiş ve Haçova'da düşman büyük bir yenilgiye uğratılmıştır.

■ Yeni saraylar yapılıp, padişahlar buralara taşınınca, Topkapı'da kalan hırka, her Ramazan ayının on beşinci günleri önceden olduğu gibi büyük bir merasimle ziyaret olunurdu. Bunun için birkaç gün önceden padişahın da bizzat hizmet ettiği bir hazırlık yapılırdı. Kur'an kıraati eşliğinde padişah tarafından açılan Hırka-i Saâdet'e başta şeyhü'lislâm ve sadrazam olmak üzere, diğer davetliler protokol sıralarına göre teker teker gelip yüz sürerlerdi. Ziyâretten sonra, yüz sürülen kısmı Silahtar Ağa, altın tas içinde getirilen su ile yıkar öd ve amber sürerek kuruturdu. Padişah tarafından yenilenen bohçasına konulur ve zikredilen çekmeceye yerleştirilirdi. Bu merâsim büyük bir vecd ve huşu içinde yapılırdı. Allah Rasûlü'nün hırkasına bohçası dışından bile olsa yüz sürmek herkese büyük bir ruhânî haz verirdi.

■ *Sancak-ı Şerif (Livâ-i Saâdet):* Hz. Peygamber (sas)'in Ukab adı verilen siyaha meyyal yünlü kumaştan sancağı. Osmanlılar zamanında seferlere götürüldüğü için zamanla yıpranmıştır.

Efendimiz'in yâdigârı Ukab isimli siyah sancak

Hırka-i Saadet'in içerisinde korunduğu iç mahfaza ve bohçalar

Gasl-i Nebevî Suyu

Peygamber'imizin (sas) gasil suyunun muhafaza edildiği yeşil şişe zamanın tahribatına dayanamamış, günümüze ancak kırık parçası ulaşmıştır.

■ *Hz. Peygamber'in mübarek dişleri (Dendan-ı Saâdet):* Uhud Savaşı'nda kırılan dişlerinin bir parçasıdır.

■ *Sakal-ı Şerifler (Lihye-i Saâdet):* Hırka-i Saâdet Dairesi'nde birçok sakal-ı şerif vardır. Bunlardan biri altın çerçeveli ve camlı bir mahfaza içinde, diğerleri mücevherli kutularda korunmaktadır.

■ *Hz. Peygamber (sas)'in ayak izi (Kadem-i Saâdet):* Hz. Peygamber'e izafe edilen altı tane ayak izi vardır. Bunlardan dördü taş, ikisi tuğla nev'indendir. Hırka-i Saâdet Dairesi'nde mermer gömme dolapta muhafaza edilen 28x12 cm. ebadındaki, som altından bir çerçeve ve kapak içinde olanı Abdülmecid zamanında Trablusgarp tarafından getirtilmiştir. Bu ayak izinin miraç yolculuğunda bastıkları taş olduğu rivayet edilmektedir.

■ *Hz. Peygamber'in (sas) mührü (Mühr-i Saâdet)*

■ *Hz. Peygamber'in (sas) mektupları (Nâme-i Saâdet).*

■ *Hz. Peygamber'in (sas) kılıçları (Süyûf-u Mübâreke):*

■ *Hz. Peygamber'in yayları (Keman-ı Peygamberî)*

Bunların dışında Hz. Peygamber'e izafe edilen 23 cm. uzunluğunda tek bir nalın ve üzerinde onun gasil suyunun bulunduğu yazılı kırık yeşil bir şişe ve aslında Asur dönemine ait bir tablet olan ve bulunduktan sonra Efendimiz'ce teyemmüm yaparken kullanıldığı rivayet edilen "teyemmüm taşı" bulunmaktadır.

Ashab-ı Kiram tarafından muhafaza edilen Sakal-ı Şerifler nesilden nesile gelerek günümüze kadar ulaşmıştır.

İlahi yardımın tecelli günü

Bedir Gazâsı

Bir tarafta bin kişilik Kureyş ordusu, diğer tarafta ise 313 inanmış insan.

■ **MUSTAFA AYDIN**

Bir tarafta Medine'de üslenen ve her geçen gün güçlenen Müslümanların kendi geleceklerini tehdit etmesi ve ticaret kervanlarının tehlikede olmasını bahane eden müşrikler, diğer tarafta birçok zorluk ve zulümlere maruz kalarak İslam uğruna her şeylerinden vazgeçerek Medine'ye hicret eden Müslümanlar vardı.

Savaşın başlamasına, Ebu Süfyan'a ait bir ticaret kervanına Müslümanlar tarafından yapılmak istenen bir baskın vesile oldu. Müslümanlar bu baskınla Mekke'de el konulan mallarının karşılığını almak niyetindeydiler. Kervanının basılacağını, habercilerinden öğrenen Ebu Süfyan'ın derhal Mekkelilere haber göndermesi üzerine, müşrikler bir ordu teşkil ederek yola koyuldular. Bu arada Ebu Süfyan yolunu değiştirerek kervanını Müslümanların elinden kurtararak Mekke'ye ulaştı. Kureyş'in kervanı kurtulmuştu; ama savaş için çıkılan yoldan geri dönülmüyordu.

Ebu Cehil, Kureyş ordularının komutanı idi. Onun İslam düşmanlığı çok eskilere dayanıyordu. Emrindeki ordunun sayısı 1.000 kişilik bir kuvvetti. Bedir Vadisi'ndeki İslam ordugâhında 313 kişi vardı. Bunların bir kısmı ensardan, diğer kısmı ise muhacirlerdendi. İşte şimdi kendilerine bunca zulmü reva gören müşrik orduları karşılarında idi. Karşılaşan iki ordu (17 Ramazan 2, 13 Mart 624) gerek sayı, gerek ekonomik, gerekse silahlı güç bakımından dengede değildi.

Kâinatın en mükemmel meyvesi

Kâinatın kemâlâtını keşfeden canlı bir güneş

Kâinatın neticesi ve en mükemmel meyvesi

Kâinatın tılsımını açıp, âyâtını keşf ve beyan eden Resulü

Künûz-i esmâ-i İlâhiyenin keşşâfı
(İlahi isimlerin hazinelerini ortaya çıkaran, ondaki sırları anlatan)

Künûz-i mahfiyenin miftâhı
(Gizli hazinelerin anahtarı)

Lütuf ve rahmetinin bir parlak misali Mahbûb-i kulûb
(Kalblerin sevgilisi)

Marziyât-ı İlâhiyenin mübelliği
(Rabbimizin razı olduğu hususları, razı olma yollarını bizlere ulaştıran)

Mehbit-i vahy-i İlâhî
(İlâhî vahyin indiği yer)

Misal-i muhabbet
(Bütün insanlara muhabbetin nasıl olması gerektiğini göstermiş olan örnek insan)

İşte o anda Allah'ın yardımı yetişti

Kureyş'ten üç cengaver; Utbe b. Rebîa, oğlu Velid ve kardeşi Şeybe olmak üzere ortaya çıkarak "Karşımıza kim çıkacak?" diye İslam ordularına seslendiler. Bu meydan okuyuşa karşı Peygamberimiz (sas) Hazreti Hamza, Hazreti Ali ve Hazreti Ubeyde'yi meydana çıkardı. Bu amansız mücadelenin arkasından üç müşrikin de öldürülmesiyle ilk cenk nihayete erdi.

Hz. Muhammed (sas) Bedir'de savaşın başlayacağı sırada, secdeye kapanıp Allah'a yönelerek O'na, yardımını esirgememesi için dua ettiğinde fem-i mübarekinden şu sözler dökülüyordu: "Ey Allah'ım! Şayet şu küçücük ordu eriyip giderse sana yeryüzünde artık ibadet edecek kimse kalmayacaktır..."

Daha sonra iki ordu birbirine girdi. Kuvvet, güç ve hücum ile iman ve savunma arasında kıyasıya bir cenk başladı. Müslümanların küçük bir orduyla bu güce karşı koymaları kolay değildi. İşte tam o noktada Allah'ın yardımı yetişti. Bu yardım Kur'an'da bizzat zikredilmiştir (Al-i İmran, 123-127) Savaş sona erdiğinde Müslümanlar kesin bir zafer kazanmışlardı. Ebu Cehil'in de aralarında bulunduğu 70 kişi öldürülmüş, Müslümanlar ise14 şehit vermişti. Ayrıca bazı ileri gelenleri de dahil olmak üzere bir grup müşrik esir edildi.

"Ey Ebû Cehil, ey Utbe, ey Şeybe!"

İslâm ordusu, Bedir'de savaştan sonra üç gün daha kaldı. Sevgili Peygamberimiz (sallallahü aleyhi ve sellem), son gece, ay ışığının çölü gündüz gibi aydınlattığı bir sırada müşriklerin atıldığı kuyuya doğru yürüdüler. Ashab da peşinden yürüdü. Fakat, Allah Resulü'nün nereye gittiğini tahmin edemediler... Merakları, Efendimiz'in, müşrik ölülerinin dolu olduğu kuyu başına gelmesine kadar devam etti. Kuyudaki ölüleri tek tek, isim isim sayarak hitap buyuruyordular: "Ey Ebu Cehil Amr bin Hişam! Ey Utbe bin Rebia! Ey Şeybe bin Rebia! Ey Nevfel bin Huveylid! Ey Huzeyfe bin Ebi Huzeyfe... Siz, Peygamberinize karşı ne kötü bir kavimdiniz. Siz beni yalanladınız; başkaları doğruladı. Siz beni evimden ve yurdumdan ettiniz; başkaları bana destek oldular. Siz benimle savaştınız; başkaları beni size karşı korudu. Siz, Rabb'inizin size vaat etmiş olduğu azaba kavuştunuz mu? Ben, Rabb'imin bana vaat ettiği yardım ve zafere kavuştum!

Ashab-ı Kiram, Sevgili Peygamberimizi hayretle takip ediyorlardı. Zira böyle bir hadiseyi ilk defa yaşıyorlardı. Hazreti Ömer sordu: "Ya Resulallah! Ruhsuz cesetlere, kokmuş leşlere mi sesleniyorsunuz? Peygamberimiz, arkadaşlarına dönerek buyurdular ki: "Muhammed'in varlığı kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki benim söylediklerimi siz onlardan daha iyi işitici değilsiniz! Ancak onlar cevap veremezler!" Ashab bu sözler üzerine iliklerine kadar ürperdi.

Kendisine onlarca kez kötülük yapan, öldürmek için planlar hazırlayan insanları affetmiş ve onların İslam'la müşerref olması için dua etmiştir.

■ BEYZA ŞÜKRAN CAN

Ufuk İnsan'ın (sas) affediciliği

Vahşî, Hz. Hamza'nın Bedir Savaşı'nda öldürdüğü Tuayme'nin kardeşinin oğlu olan Cübeyr bin Mutim'in kölesi idi. Uhud Savaşı'nda, Cübeyr ona demişti ki: "Hamza'yı öldürürsen seni azat ederim!" Ebu Süfyan'ın hanımı Hind de, Bedir'de öldürülen Mekke eşrafından olan babasının ve amcasının intikamı için, Vahşî'ye mükâfat vaat etmişti. Vahşî, Uhud'da Hz. Hamza'yı, mızrağını atarak şehit etti. Mekke fethedildiği gün, Vahşî, Mekke'den kaçtı. Sonra pişman olup, Medine'de mescide gelip, selam verdi. Resulullah Efendimiz selamını aldı. Vahşî dedi ki: "Ya Resulullah! Bir kimse Allah'a ve Resulü'ne düşmanlık yapsa, en kötü, en çirkin günahı işlese, sonra pişman olup temiz iman etse, Resulullah'ı canından çok seven biri olarak huzuruna gelse, bunun cezası nedir?" Resulullah Efendimiz buyurdu ki: "İman eden, pişman olan affolunur. Bizim kardeşimiz olur." Vahşi: "Ya Resulallah! Ben iman ettim. Pişman oldum. Allahü Teâlâ'yı ve O'nun Resulü'nü her şeyden çok seviyorum. Ben Vahşî'yim!" Efendimiz, Vahşî adını işitince, Hz. Hamza'nın şehit edilmiş hâli gözünün önüne geldi. Ağlamaya başladı. Vahşî, öldürüleceğini zannederek kapıya yürüdü. Ashab-ı Kiram kılıçlarına sarılmıştı. Vahşî, "Son nefesimi alıyorum." derken ve herkes, "Öldürün!" emrini beklerken, Efendimiz buyurdu ki: "Kardeşinizi çağırınız!" Kardeş sözünü işitince, saygı ile çağırdılar. Peygamberimiz Vahşî'ye, "affolunduğunu" müjdeleyerek buyurdu ki: "Fakat, seni görünce dayanamıyorum, elimde olmadan üzülüyorum." Hz. Vahşî (ra), Resulullah'ı üzmemek için, bir daha yanına gelmedi. Vahşî (ra) daha sonra peygamberlik iddiasındaki yalancı Müseylime'yi mızrağıyla öldürmüştür.

Asla intikamcı olmadı

Efendimiz (sas) Kureyzâ Yahudilerinden Rifâa b. Semûel'i, amcası Hamza'nın ciğerlerini çiğneyen Ebu Süfyan'ın hanımı Hind'i ve Müslümanlara tuzak kurarak onlardan birçoğunu öldüren Hevazin lideri Malik b. Avf'ı affetmiştir.

"Doğa ve Oksijen Cenneti"

ALTINOLUK

- Bayanlar için özel mekanlar
Denize sıfır Kaz Dağı' nın eteğinde
250 yatak kapasiteli
- Denize sıfır sahil cafe her akşam
canlı müzik eşliğinde nargile
ve semaver keyfi
- Sauna, aromaterapi
ve masaj salonları
- Günlük dağ ve deniz turları

Çanakkale Asfaltı Üzeri
Buruncuk Mevkii Altınoluk - Edremit
Tel.: (0266) 396 13 13 - Fax: (0266) 396 13 70

www.beyzahotel.com

Sadece "La ilahe İllallah" demek yetmez. Çünkü Yüce Yaratıcı "Muhammedün Resûlullah" denilmesine önem veriyor. Efendimiz'in olmadığı bir imanın kabul olmayacağı iyi bilinmeli.

M. FETHULLAH GÜLEN*

"Muhammedün Resûlullah" demek neden çok önemli?

"La ilahe illallah" diyenler "Muhammedun Resûlullah" da demeli. Artık bugün eşya ve hâdiseleri didik didik eden pek çok kimse mutlak hakikat olan Allah'a ulaşma yolunda, buna karşılık pozitivizm ve rasyonalizmin getirmiş olduğu "inkâr-ı ulûhiyet" anlayışı da yavaş yavaş yıkılıyor. Batı âlemindeki ferdi hâdiselerle başlayan, yani James Jean, Eddington, Einstein gibi kimselerin dine yönelişi, şimdilerde kitlevî hüviyet kazanmak üzere.. Fakat ben ne kadar arzu ederdim, "La ilahe illallah" diyen bu insanlar, "Muhammedun Resûlullah" desin ve tam kurtuluşa ersin! Meselâ, Jean deli gibi âşık bir insan. Ama Muhammedî vapura binememiş. Eddington, astro-fizikçi. James Jean Pakistanlı bir dostundan "Allah'tan hakkıyla korkan âlim kullardır." ayetini duyunca "Bu başka değil, bu bir Allah kelâmı..." itirafında bulunur; bulunur ama bu Hz. Peygamber'i de ikrar anlamına gelir mi? Bunu bilemeyeceğim; ama Einstein bu kâinâtı, içinde işleyen müthiş nizam ve ahengi görüp de Allah'ı kabul etmemeyi aptallık sayar. Fakat o da Hz. Muhammed (sas)'in kaptanlığını yaptığı gemiye binemeyenlerden biri. (Fasıldan Fasıla, 2/255-56).

Her şey asıl üzerine kurulur

İslâm dininde, inanç ve amel adına mükelleflere teklif edilen hususlar "usûl" ve "fürû" diye iki ayrı bölümde mütalâa edilir. Bunlardan hayatî ehemmiyet arz eden esaslar, usûl kategorisine giren hususlardır. Diğerleri bu usûl üzerine bina edilir. Buna göre "Lâ ilâhe illallah; Muhammedün Resûlullah" başta olmak üzere, sair iman esasları akidede usûldür. İman esasları, muhakkikîn yaklaşımı ile dört asla irca edilebilir ki, bunlar; Allah'a, âhirete, peygamberlere iman; bir de ubudiyet veya adalettir. Namaz, oruç, hac, zekât veya diğer ibadetler, bu asıllar üzerine bina edilen ve asla göre fürûât sayılan amellerdir. Ancak fürûât demek, "olmasa da olur" gibi bir mefhumu akla getirmemelidir. Bunların fürûât olması, asıl ile olan münasebet ve mukayeseleri neticesi ve tamamen yukarıdaki taksim ve tasnif itibarıyladır. Yoksa ibadetsiz imanın tam olmayacağı izahtan varestedir. (Prizma, 2/162)

‘Hz. Muhammed’e (sas) imanı Allah (cc) istiyor

Cenab-ı Hakk insanların, “La ilahe İllallah Muhammedün Resûlullah” demelerine ehemmiyet veriyor ve bu cümlenin gönüllerde yer etmesini istiyor. İşte tebliğ adamı, Cenab-ı Hakk’ın ehemmiyet verdiği bu meseleye hayatını adayıp, kelime-i tevhidin gönüllere yerleşmesi için sürekli uğraşması itibarıyla, Rabb’inin büyük gördüğü şeye, yine o şeyin azametine uygun şekilde mukabele etmiş oluyor. *(İrşad Ekseni, s.166)*

* M. Fethullah Gülen Hocaefendi’nin eserlerinden derlenmiştir.

Tek dileğimiz şefaat-i Resûl’e nail olabilmek

Günah ve hataların ötesinde Cenâbı Hakk’ın rahmeti var, O dilerse çok küçük şeylerden dolayı da affeder. Hem Üstad’ın, hem İmam Gazalî’nin ve hem de Muhasibî’nin dediği gibi hayattayken insan korkuyla tir tir titremeli; ama çaresiz kaldığı ölüm anında ümide ve recaya sarılmalı ve “Ya Rab, benim hiç sermayem yok; sadece ‘Lâ ilâhe illallah, Muhammedun Rasûlullah’la Sana geliyorum.” demeli. Sekerât-ı mevtte recaya sığınmalı ve “Artık elimden bir şey gelmez; fakat Senin rahmetin melceimdir (sığınılacak yerdir), rahmeten lilâlemîn olan Habîbin de şefaatçim.” duygusunda olmalı. Ne var ki, o zorlu dakikalarda bu hali yakalayabilmek her şeyi yerli yerine koymaya ve temiz olup temiz kalmaya bağlıdır. **(Kırık Testi, s.111)**

“Muhammedün Resûlullah”, önemli ve hayâtî bir gerçektir

Hz. İsa’nın (as) materyalist bir topluma uyguladığı ıslah hareketiyle kendisinden sonra gelecek olan ve müjdesini de bizzat kendisinin verdiği “İnsanlığın İftihar Tablosu”na giden yolları da açmıştır. Ancak daha sonraki müntesipleri, Yahudi ifratına karşı tefrite düşerek, bütün bütün fiziği de maddeyi de inkar etmişlerdi. Fetih Suresi’nin en sonunda yer alan uzunca âyet, bu mevzuya ışık tutmaktadır. Ayet, “Muhammedün Rasulullah” diye başlamaktadır. Ayetin başındaki bu ifade ile Efendimiz’in (sas) risaleti vurgulanmış ve değişik yerlerde geniş olarak bu hakikat ifade edildiği için de, icmâlen geçilmiştir. Bu ayette, daha ziyade Kur’an, Efendimiz’in (sas) etrafındaki insanlara dikkat çekmekte ve değişik evsaf ve kategoriler halinde, birbirinden farklı maddeye ve manaya bakan yanları ile onları nazara vermektedir. **(Prizma, 3/120-21)**

Tevrat ve İncil,

Nebiler Efendisi'nin nübüvvetine delildir

Yüzlerce kez tahrifata uğrasa da İncil ve Tevrat'ta Efendimiz'in peygamberliğini müjdeleyen ayetler vardır.

■ M. FETHULLAH GÜLEN*

Bir gün ashabdan biri Allah Râsûlü'ne: "Ya Resûlallah biraz kendinizden bahseder misiniz?" der. Cevabının bir kısmında, Allah Resûlü şöyle buyurur: "Ene da'vetü İbrahîme ve büşrâ Îsâ/Ben İbrahim'in duâsı ve Hz. İsa'nın muştusuyum." (Kenzü'l- Ummal, 11/384)

Kur'ân-ı Kerîm iki ayrı âyetiyle bu hususa temas eder.

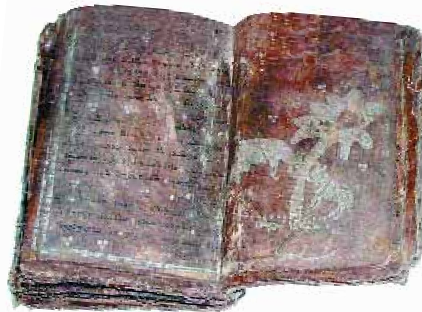
1) Hz. İbrahim (as) şöyle duâ etmiştir:

"Rabbimiz! Onlara kendi içlerinden, Sen'in âyetlerini kendilerine okuyacak, onlara kitap ve hikmeti öğretecek, onları temizleyecek bir elçi gönder. Yegane Azîz ve Hakîm Sen'sin." (Bakara, 2/129)

2) Hz. İsa'nın (as) müjdesi:

"Hatırla ki, Meryem oğlu İsa, 'Ey İsrailoğulları! Ben size Allah'ın benden evvelki Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir peygamberi de müjdeleyici olarak (geldim)' demişti. Fakat o, kendilerine apaçık deliller getirince 'Bu, âşikâr bir büyüdür' dediler." (Saf, 61/6)

Evet, Allah Resûlü (sas), sürpriz olarak ortaya çıkmış biri değildir. O daha gelmeden asırlarca önce haber verilen ve gelmesi bütün cihan tarafından beklenen bir Nebî'dir.

O'nun nübüvvetine en büyük delil, mu'cizeliği ebedî olan Kur'ân-ı Kerîm'dir. Evet, Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyân'da yüzlerce âyet, İki Cihan Serveri'nin hak nebî olduğunu dile getirmektedir. O'nu bütünüyle inkâr edemeyen bir kişinin, Efendimiz'in risâletini inkâr etmesi asla mümkün değildir. Ancak biz başlıbaşına müstakil bir mevzu olan o hususa şimdilik girmeyeceğiz. Zâten yeri geldikçe, peyderpey delil olarak müracaat ettiğimiz âyetleri arz ederken, bu mevzu da kısmen anlatılmış olacaktır.

Tevrat'ın müjdeleri

Biz, bu bölümde yüzlerce defa tahrife uğramasına rağmen, içinde hâlâ Allah Resûlü'ne işaret ve beşaretler taşıyan, Tevrat, İncil ve Zebur'dan bazı kısımları nakletmek istiyoruz. Meselenin tafsilatını, mevzu ile doğrudan alâkalı müstakil eserlere ve bilhassa, Hüseyin Cisrî'nin "Risale-i Hamîdiye"sine havale ederek, burada sadece mühim gördüklerimizden bazılarını arz edeceğiz.

1) Fâran Dağları

1944 senesinde Londra'da basılan Tevrat'ın Arapça tercümesinden bir âyet: "Allah insanlığa Sina'da teveccüh etti. Sâîr'de tecelli buyurdu. Fâran dağlarında zuhur edip kemaliyle ortaya çıktı." (Sifr. Tesniye, Bab: 33, âyet: 2).

Muallim-i ekmel
(En mükemmel muallim, öğretmen)

Muhabbet-i Rahmâniyenin misali
(Cenab-ı Rahman'a ait muhabbetin nasıl olması gerektiğini göstermiş olan örnek zat)

Muhammedü'l Emîn
(Güvenilir Hz. Muhammed)

Muktedâ-i küll
(Bütün insanlığın kendisine uyduğu yüce rehber)

Mürebbî-i nüfûs
(Bütün insanları terbiye eden eğitici)

Mürşid-i hârika
(Davasını olağanüstü olaylarla da anlatan mürşid, irşadında olağanüstü başarılı olan zat)

Mürşid-i imanî
(İnsanlara imanı anlatan mürşid)

Mürşid-i kâmil
(En mükemmel mürşid)

Kâinatın bir sebeb-i hilkati
(Kâinatın yaratılış sebebi)

Kâinatın çekirdek-i aslîsi
(Kâinat ağacının esas çekirdeği)

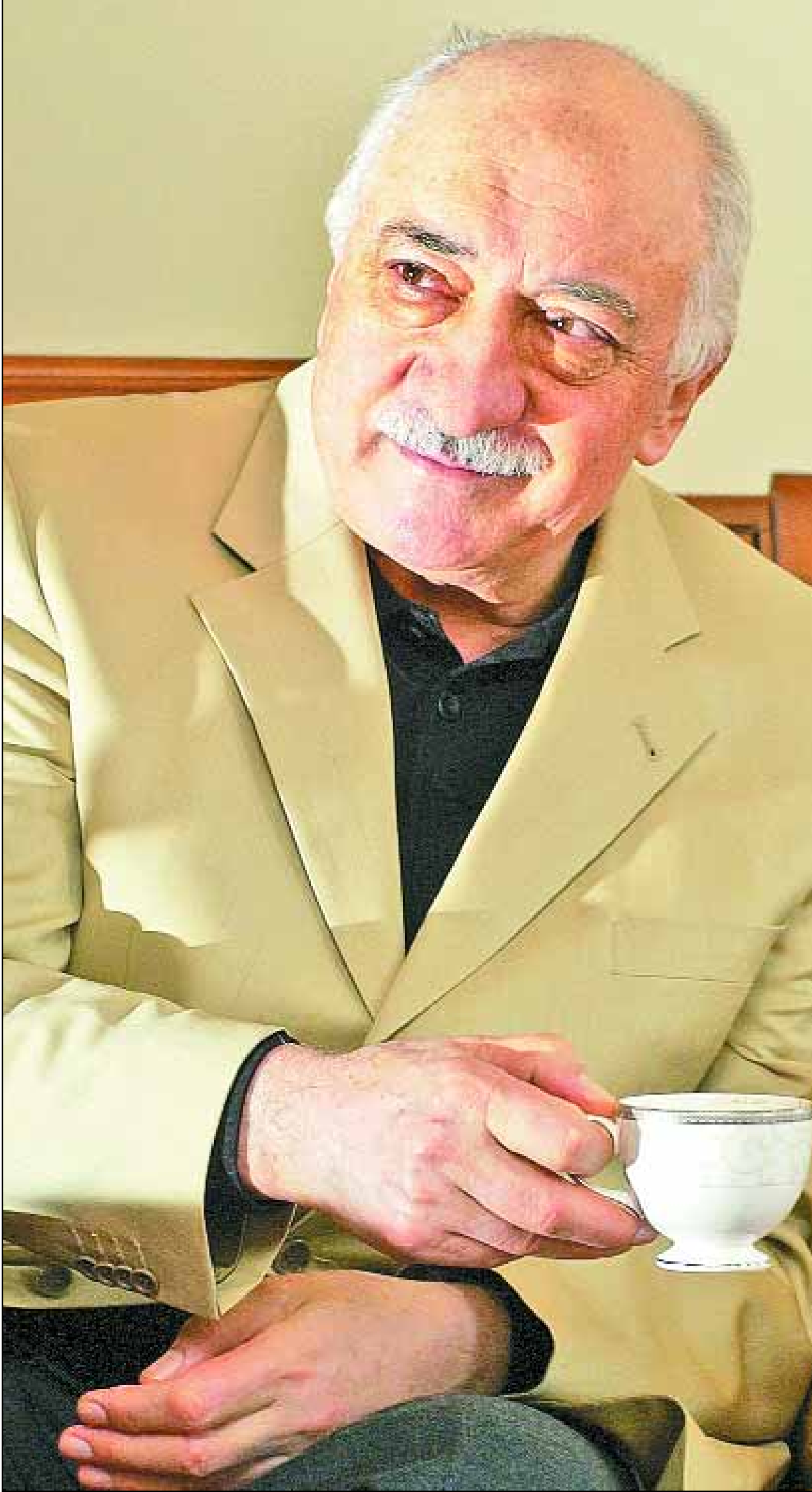

Allah'ın (cc) rahmeti ve insanlığa olan merhameti, ihsanı, Hz. Musa (as)'nın Cenâb-ı Hak'la mükalemede bulunduğu Sînâ'da zahir olmuştur. Bu rahmet, o devrede Hz. Musa'ya verilen nübüvvettir. Sâir, Filistin'dir. Orada Cenâb-ı Hakk'ın rahmeti vahiy yoluyla gelip Hz. İsa'yı ve çevresindekileri bürümüştür. Aynı zamanda Hz. Mesih, Rabb'in tecellilerine mazhar büyük bir peygamberdir.

Çokları tecelli ile zuhuru birbirine iltibas ettiklerinden bu meselede de karışıklığa düşmüşlerdir. Evet, O'nda tecelli eden nefha-i ilâhidir. Fâran dağlarında ise Cenâb-ı Hak, sırr-ı ehadiyet ve makam-ı ferdiyetle zuhur etmiştir. Fâran, Mekke'dir. Çünkü Tevrat'ın başka bir yerinde, Hz. İbrahim'in oğlu İsmail'i Fâran'da bıraktığı anlatılmaktadır. Öyleyse, Tevrat'ta geçen Fâran'dan maksat Mekke'dir. Sırasıyla bu âyette üç nebîden bahsediliyor. Bunlardan birincisi Hz. Musa, ikincisi Hz. İsa (as), üçüncüsü ise son peygamber, İki Cihan Serveri Hz. Muhammed Mustafa (sav)'dır. Tevrat'taki âyetin devamında şu ifâdeler var: "O'nun yanında binlerce tertemiz, pırlanta misâl ashâbı olacaktır. Ve sağ elinde ateşten iki ağızlı balta bulunacaktır." Bu ibareden, O'nun cihada me'mur olacağı anlaşılmaktadır.

Malumdur ki Allah Resûlü, vahyin bidayetinde Hira dağında bir mağaraya çekilir ve orada kendini tefekkür ve ibadete verirdi. İlk vahiy bu dağda gelmişti (Buhari, Bed'ül-Vahiy 3).

Fâran eğer Mekke değilse başka neresi olabilir ki, oradan İslâm dini gibi bir din zuhur edip şarka-garba yayılmış olsun. Dünyada böyle bir yer mevcut olmadığına göre, Tevrat'ta geçen Fâran, Mekke'ye işarettir. Ayrıca yukarıda da belirttiğimiz gibi, Tekvin'in 21. âyetinde geçen ve Hz. İsmail'le ilgili "Fâran'da yerleşti" ifadesi, dediğimizi isbatlayan en büyük ve en açık bir delildir. Aksini iddiaya da kimsenin gücü yetmeyecektir. Bu mevzuda yapılan itirazlar ilmîlikten uzak, indî mülâhazalardır. Hele âyetin sonundaki ashâb ve cihada me'mur olmaya işaret eden kısımlar hiçbir tereddüt ve şüpheye meydan vermeyecek şekilde, O Zât'ın Hz. Muhammed Aleyhisselâm olduğunu göstermektedir.

M. Fethullah Gülen Hocaefendi, Efendimiz'in nübüvvetine en büyük delilin Kur'an olduğunu söylüyor ve Tevrat ile İncil'de geçen müjdeleri aktarıyor.

2) Hz. İsmail soyundan

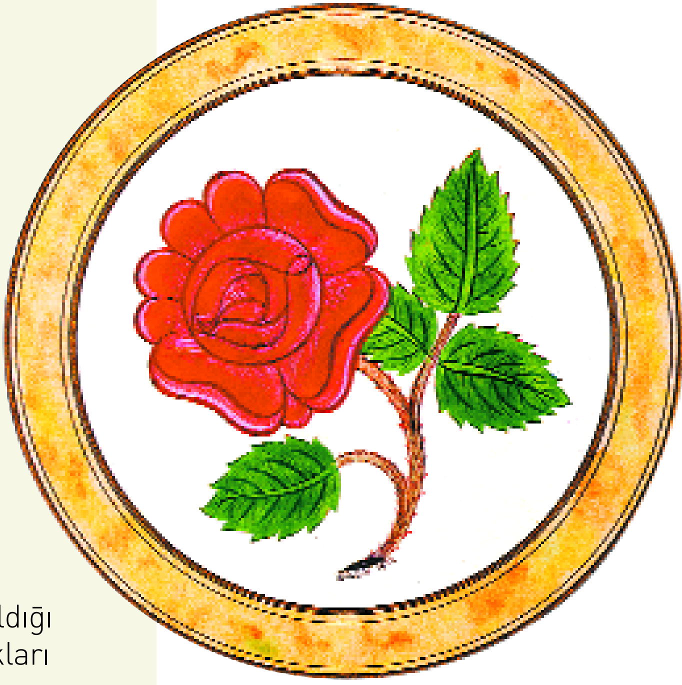
Tevrat'tan ikinci âyet: Cenâb-ı Hak, Tevrat'ın bu âyetinde Hz. Musa'ya hitaben şöyle demektedir: "Onlar için (İsrailoğullarının) kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkaracağım ve sözlerimi O'nun ağzına koyacağım ve O'na emrettiğim her şeyi onlara söyleyecek." (Sifr: Tesniye Bab: 18, Âyet: 18)

19. âyet de bunu tamamlar mahiyettedir: "Benim ismimle söyleyeceği sözlerine itaat etmeyenlerden bizzat ben intikam alacağım."

Bu âyetteki İsrailoğullarının kardeşi tabiriyle Hz. İsmail'in soyundan gelecek bir peygambere işaret edilmektedir ki, Hz. İsmail'in neslinden geldiği bilinen tek peygamber, Efendimiz Hz. Muhammed Aleyhisselâmdır. Ayrıca O da Hz. Musa (as) gibi bir şeriatla gelecektir. Diğer taraftan bu âyette, gelecek peygamberin "Ümmî" olacağı belirtilmektedir.

İtaat etmeyenlerden alınacak intikam ise, dine ait müeyyidât ve ukûbat olmak gerektir ki, bu da ancak İslâm dininde vardır.

Tevrat'ta zikri geçen bu peygamberin Hz. İsa ve Hz. Yuşa (as) olma ihtimalleri ise kat'iyyen mümkün değildir. Zira bu peygamberler İsrailoğullarındandır. Ayrıca birçok meselede Hz. İsa (as) yeni herhangi bir hüküm getirmemiş, sadece Hz. Musa (as)'ya ittiba etmiştir. Hz. Yuşa'nın ise Hz. Musa'ya benzemediği gün gibi âşikardır. Çünkü o, yeni bir şeriatla gelmemiştir. Halbuki "Doğrusu biz size hakkınızda şahitlik edecek bir peygamber gönderdik. Nasıl ki, Firavun'a da bir peygamber göndermiştik." (Müzzemmil, 73/15) âyeti de Hz. Musa ile Efendimiz arasındaki benzerliği beyân etmektedir. Aslında daha ötesinde bir delile de ihtiyaç yoktur.

Mübelliğ
(Rabbinden aldığı emir ve yasakları bize ileten)

Müezzin-i âzam
(Rabbin sesini en gür haykıran müezzin)

Nebi-i akdes
(En kutlu haberleri getiren en mukaddes nebi)

Nev-i beşere imâm
(İnsanlık nevine önder olan zât)

Duranî bürhân
(Nurlu apaçık delil)

Duranî bürhân-ı tevhid
(Tevhidin nurlu apaçık delili)

Rahmeten li'l-âlemîn
(Âlemlerin hepsine rahmet olarak gönderilmiş olan)

Mürşid-i umumî
(Herkesin mürşidi)

3) Diğer özellikleri

Tevrat'tan 3. âyet; Abdullah b. Amr b. Âs, Abdullah b. Selâm ve Ka'bu'l-Ahbâr (r.anhüm) ki, bunların üçü de geçmiş kitapları en iyi bilen insanlar olarak şöhret yapmış zatlardır. Kendi devirlerinde, o günkü kadar tahrife uğramamış Tevrat'ta şöyle bir âyet bulunduğunu naklediyorlar:

"Ey Nebi! Biz seni şâhid, müjdeleyici, uyarıcı ve ümmîlere sığınak olarak gönderdik. Sen Benim kulum ve elçimsin. Sana "Mütevekkil" adını verdim. O, haşîn ve kaba değildir. Çarşılarda yüksek sesle bağırıp çağırmaz. Kötülüğe kötülükle mukabele etmez. Fakat affeder, bağışlar. Allah O'nunla eğri bir milleti 'lâilâheillallah' demek suretiyle doğrultuncaya kadar O'nun ruhunu kabzetmez." (Buhari, Büyû 50; Müsned, 2/174)

Şimdi düşünelim. Tevrat'taki bu hitap kimedir? Derinlemesine bir tahlile ihtiyaç dahi duymadan, âyetin zâhiri mânâsı bu hitabın gelecek bir peygambere ve peygamberler içinde bizzat Hz. Muhammed'e (sas) yapıldığını göstermektedir. O, bütün insanlığa gönderilmiş bir peygamberdir. Ve bu mevzuda sanki âyet O'na şöyle demektedir:

Seni bütün insanlığa, doğru yolu müjdeleyici ve onları eğri yolun encamından da sakındırıcı bir beşîr ve nezîr olarak gönderdim. Sen fenalıklara göğsünü gerecek ve insanların, gidip cehennem çukurlarına düşmelerini engelleyeceksin. Aynı zamanda bu eğri büğrü, dolambaçlı yollarda karanlık içinde kalmışlara, bir ışık olacak ve ellerinden tutup, onları cennete ve Cemalullah'a kavuşturacaksın.

Seni cahiliyye devrinin ümmî cemaatına bir hırz, bir sığınak olarak gönderdim. Sana uyandıkları zaman korunacak ve kollanacaklar.. Ve yine sana dayandıkları müddetçe varlıklarını sürdürebilecekler. Sen Benim kulum ve Resûl'ümsün -Evet, bizler de tahiyyatımızda hep O'nun kulluğunu ve risaletini dile getiriyoruz- Ben sana "Mütevekkil" adını koydum.

Cihan senin karşına dikilse ve sen de onlarla yaka paça olmak zorunda kalsan, yine zerre kadar sarsıntı geçirmezsin. Evet, her peygamberin kendine göre bir tevekkül ufku vardır. Ama sen bu hususta bir başkasın. Onun içindir ki, Ben sana "Mütevekkil" dedim.

Sonra da hitap gayba dönüyor ki buna iltifat diyoruz:

"O öfkeli, etrafını kıran bir nefret insanı değildir. Aksine O bir edep, vakâr, ciddiyet ve temkîn insanıdır. O, sokaklarda bağırıp çağırmaz. Çünkü bu tür dikkat çekme gayreti, bir zaaf ve bir gurur alâmetidir ki, O böyle mezmûm sıfatlardan münezzeh ve müberrâdır."

Kötülüğe asla kötülükle mukabele etmez. Bir bedevi gelir, cübbesinden tutup sarsar ve küstahça "Hakkımı ver!" derdi de sahâbeyi çıldırtan bu türlü hareketler, o şefkat âbidesini tebessüm ettirir ve "Bu adama istediğini verin." buyururdu.

Tevrat'ın bahsettiği Nebi kimdi?

O'nun Refik-i A'lâ'ya yükselişi, din tamamlanıp O'nun vazifesi sona erince olacaktı. Yetiştirdiği insanlar, hakkıyla O'nu temsil edecek seviyeye gelince, O, insanlar arasından ayrılıp hakiki dostun huzuruna gidecekti. Çünkü dünyaya ait vazifesi ancak o zaman bitmiş olacaktı. Evet, Tevrat O'nu böyle anlatıyordu, O da vakti gelince hayat-ı seniyyeleriyle bunu temsil ediyordu. Doğrusu orada anlatılanlar, bizzat Allah Resûlü'nün yaşadığı hayat tarzıydı. Öyleyse Tevrat'ın bahsettiği bu şanı yüce nebî kimdi? Tarihte bu anlatılanlara denk hayatı olan bir başkası var mıydı? Elbette ki hayır! Öyle ise bahsedilen insan ancak Hz. Muhammed Aleyhisselâm'dı!

İncil'in Habîb-i Ekrem'le ilgili müjdeleri

Faraklit

Yuhanna İncili'nden bir âyet: "Mesih: *'Ben, benim ve sizin Rabb'inize gidiyorum. Ta ki size Tevil'i getirecek olan Faraklit'i göndersin'* dedi."

Faraklit, 'hakkın ruhu, hak ile bâtılı birbirinden tamamen ayıran' mânâlarına gelir. Evet Allah Resûlü, hakkın ruhudur. Çünkü ölü kalbler ancak O'nun getirdiği hak ile hayat bulmuştur. O insanların hidayete ermesi için kendini feda edercesine bir mücadele vermiştir ki; hak ile bâtılın birbirinden ayrılması, ancak böyle bir mücâdele ve mücâhede sonucu vuku bulmuştur. İşte Hz. Mesih'in haber verdiği bir Faraklit gelmiştir. O da Allah'ın (cc) son elçisi İki Cihan Güneşi Hz. Muhammed (sas)'dir.

Yuhanna İncili bab: 14. âyet 15 ve 16'da şöyle deniyor:

"Eğer beni seviyorsanız, emirlerimi tutarsınız. Ben Rabb'e yalvaracağım ve O size başka bir tesellici, hakikat ruhunu (Faraklit) verecektir; tâ ki daima sizinle beraber olsun."

Nev-i beşerin hatîb-i şehîri
(İnsanlık nev'inin meşhur hatibi)

Nev-i beşerin medâr-ı iftihârı
(İnsanlık nev'inin övünç vesilesi)

Peygamber-i zîşân
(Şan ve şeref sahibi yüce peygamber)

Rahmet-i bî nihâyenin kâşifi ve ilancısı

Rahmet-i Rabbâniyenin timsâli Re'fetli Nebi
(Şefkatli, merhametli peygamber)

Rehber-i ekber
(İnsanı Allah'a götüren en büyük rehber)

Rehber-i ekmel
(İnsanı Allah'a götüren en mükemmel rehber)

Resul-i Ekrem
(Aleyhissalâtü Vesselâm Risâletin vazifesini en ekmel bir tarzda ifade eden Ruhânîlere ve melâikelere de Kur'ân-ı Kerim vasıtasıyla rehberlik eden Saadet-i ebediyenin de vücuda gelmesine kat'î bir delil ve zahir bir bürhândır.)

Şimdi de sırasıyla şu âyetlere bakalım: "Faraklit, öyle bir Ruhu'l-Kudüs'tür ki, Rabb O'nu benim ismimle (yani peygamber olarak) gönderecektir. O size her şeyi öğretecek ve benim size söylediklerimi de tekrar hatırlatacaktır." (Yuhanna, Bab: 14, Âyet 26).

"Faraklit geldiğinde benim için şahitlik edecektir ve siz de bana şahitlik edersiniz." (Yuhanna, bab: 15, âyet, 26-27).

"Ben size hakkı söylüyorum. Benim gitmem sizin için hayırlıdır. Çünkü ben gitmezsem Faraklit size gelmez. Ama ben gidersem O'nu gönderirim." (Yuhanna, bab: 16, âyet, 7).

"Faraklit geldiğinde bütün âlemi, hataları sebebiyle kınar ve onları terbiye eder." (Yuhanna, bab: 16, âyet, 8).

İncil'in ilk gelişi İbrânicedir. Daha sonra Yunanca'ya tercüme edilmiştir. Bizim elimizdeki Arapça tercümeler ise Yunanca'dan yapılan tercümelerdir.

"Faraklit" ismi, Yunanca'ya yapılan ilk tercümelerde geçtiği için, İbranice asıllarında bu kelimenin karşılığı nedir onu bilemiyoruz. Faraklit, Yunanca bu kelimenin Arapça karşılığıdır. Yani ta'rîb (arapçalaştırma) yoluyla Arapça'ya girmiştir. Ancak biz sadece bu kelime üzerinde durup meselemizi ona binâ etmeyeceğiz. Belki, İncil'de müjdelenen gelecek nebînin, bütün hususiyetlerini, Efendimiz'de tahakkukunu görmeye çalışacağız.

Peygamber âşığı bir zâtın sözlerini serlevha edelim.. evet, Mevlânâ Hazretleri ne güzel söyler!:

"Mustafa (sas)'nın sıfatları İncil'de vardı, O ki peygamberlerin sırrı, ve bir bahr-i safâydı, Hilyesi, şemaili, gazveleri, orucu ve yemesi, Hep teker teker İncil'de bulunmaktaydı."

Âlemin Reisi

Yuhanna İncil'i, bab: 14, âyet 30'da şöyle demektedir:

"Mesih şöyle dedi: Artık ben sizinle çok söyleşmem. Çünkü bu âlemin reisi geliyor. Bende asla O'nun nesnesi yoktur."

Zebûr, 72. bab, 8. âyet ve devamında şöyle deniyor:

"O denizden denize ve nehirden zeminin müntehasına kadar saltanat sürecektir. Çöl ahalisi O'nun huzurunda diz çöküp düşmanları toprak yalayacaklardır. Tarşiş'in ve Adaların melikleri peşkeş (bâc) getirip, Şeba ve Şeba melikleri hediye takdim edecekler. Cümle melikler dahi O'na secde ve hep tâifeler O'na kulluk edeceklerdir. Zira feryâd eden fakire ve bîçâre ile yardımcı olmayana O necât verecektir. Muhtaç ve fakire merhamet edip fukarânın canlarına halâs edecektir. Canları zulm ve zorbalıktan kurtarıp, onların kanı kendi nazarında kıymetli olacaktır. Yaşayacaktır ve O'na Şeba, altınından verecektir. Ve O'nun için daima duâ edip, O'nu her gün senâ edeceklerdir. İsmi ebedî olup, ismi Güneş durdukça baki kalacak ve adamlar O'nunla mübarek olacaklar. Milletlerin cümlesi O'na 'mübarek' diyecekler."

Hased ve kin, iliklerine kadar işlemiş bazı Yahudi ve hristiyanların dünden bugüne bütün tahrif gayret ve çabalarına rağmen yine de eldeki mevcut Tevrat ve İncil'de Allah Resûlü'nün peygamberliğiyle alâkalı bir hayli işaret ve beşaret bulmak mümkündür. İnşaallah, ileride talihli tarihçilerimizin gayretiyle, Tevrat, İncil ve Zebur'un en az tahrife uğramış nüshaları bulunabilirse, zannediyorum hiçbir te'vil ve tefsire ihtiyaç kalmadan Allah Resûlü'ne çok sarih işaretler bulunduğu, en âmi insanlar tarafından dahi görülecektir.

* M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin 'Sonsuz Nur' adlı eserinden alınmıştır.

Saadet-i ebediyenin muhbiri, müjdecisi
Saadet-i ebediyenin sebeb-i husûlü
(Meydana gelme sebebi)

Vesile-i vüsûlü
(O saadete ulaşmanın vesilesi)

Saadetin sebeb-i vücudu
(Mevcut olmasının sebebi)

Vesile-i icadı
(Mevcudiyetinin vesilesi)

Saadetin vesilesi
(Mutluluğun sebebi)

Saltanat-ı Rubûbiyetin dellâlı
(Rabbimizin icraat ve saltanatını en iyi anlatan yüce rehber)

Gelin Beyân Sultanı'nın 'kırk hadis'ini öğrenelim

■ **SALİH YUSUFOĞLU**

Eğer insan zulmetten kurtulmayı ve huzur bulmayı istiyorsa O'nun (sas) sözlerine sarılmalı. Eğer bunalımlarını sona erdirmek istiyorsa O'nun (sas) telkinleriyle teselli bulmalı. Eğer dünyayı katlanılabilir, ahireti de kazanılabilir bir yurt yapmayı arzu ediyorsa O'nun (sas) öğrettikleriyle davranışlarına yön vermeli. Şu sıkıntılı zamanlarda, problemlerin üstümüze üstümüze geldiği hafakanlı anlarda, Kâinatın Rahmet ve Sevgi Peygamberi'nin (sas), cennetleri yaşatan öğütlerini uygulamaya çalışalım. Kutlu Doğum münasebetiyle hem Peygamberimize (sas) sevgimizi, bağlılığımızı sunmamız adına, hem kendimizin ve çevremizin huzuru soluklaması adına, O'nun (sas) kusursuz sözlerinden 40 tanesini, eşimiz ve çocuklarımızla beraber öğrenelim ve hayatımıza uygulayalım.

Peygamber Efendimiz, hadislerinden kırk tanesini öğrenip, onlarla amel ederek, insanları hakka çağıran kullarına pek çok mükaafat verileceğini buyurur. Rivayetlere göre kırk hadisi öğrenenin, ahirette Efendimiz'in şefaatine nail olacağı, cennetin istediği kapısından girmeye hak kazanacağı ve alim ve fakihlerle haşrolunacağı vaad edilir. Kutlu Doğum münasebetiyle sizler için hazırladığımız, uygulanabilecek, kısa ve özlü 40 hadisi sunuyoruz sizlere. Buyrun efendim, öğrenmeye ve çevremize öğretmeye...

Hediyeleşmeyi unutmayın

Kutlu Doğum Haftası'nda, Kâinatın Efendisini, herkese duyurmalı, herkesi O'ndan haberdar etmeliyiz. Öyle çalışmalıyız ki çevremizde Efendimiz'den (sas) haberdar olmayan kimse kalmamalı. Bu amaçla, imkanlarınız ölçüsünde, bizzat Efendimiz'e (sas), hediye sunar gibi, eşinize, dostunuza, akrabanıza O'nu (sas) anlatacak hediyeler sunun. Bu ister bir gül olsun, ister O'nun kutlu hayatanı anlatan bir eser, isterse mübarek ismi şeriflerinin yazılı olduğu muazzam bir tablo... Kainatın Efendisi'ne (sas) sevgimiz sunmak için işte harika bir vesile. Sevginizi en güzel, nasıl ifade edersiniz kararınızı verin...

40 HADİS G

Âfetü'l ilmi en-nisyânü.
İlmin âfeti unutkanlıktır.

Et-tebessümü sadakatün.
Tebessüm etmek sadakadır.

Et-tuhûru şatru'l îman
Temizlik imanın yarısıdır.

A'kilhâ ve tevekkel.
(Deveyi) Bağla ve tevekkül et.

Sûmû tesıhhû.
Oruç tutunuz, sıhhat bulunuz.

Es-salâtü imâdü'd-dîn.
Namaz dinin direğidir.

Talebü'l helâli cihâdün.
Helal peşinde koşmak cihattır.

Ed-dêllü alel-hayri kefâilihi.
Hayra vesile olan yapan gibidir.

El-kelimetü't-tayyibetü sadakatün.
Güzel söz sadakadır.

El-cennetü tahte zılâli's-süyûf.
Cennet kılıçların gölgesi altındadır.

El-mecâlisü bi'l-emaneti.
Meclislerdeki sözler emanettir.

El-cennetü dâr-ül eshıya.
Cennet cömertler yurdudur.

Es-savmü nısfu's sabr.
Oruç sabrın yarısıdır.

Es-sabru nısfu'l iman.
Sabır imanın yarısıdır.

Es-sabru ınde sadmeti'l ûlâ.
Sabır, ilk şok anında gösterilir.

Es-sabru miftahü'l-ferec.
Sabır felahın anahtarıdır.

Efdalü ibadeti edvemühâ.
İbadetin efdali devamlı olandır.

El-Kur'ânü hüve'd-devâ.
Kur'an, sırf devâdır.

Men samete necâ.
Dilini tutan kurtuldu.

Re'sü'l-hikmeti mehâfetullah.
Hikmetin başı, Allah korkusudur.

Hadis ezberlemeyi ve öğrenmeyi kolaylaştırmak için hadis kartlarını kullanabilirsiniz.

...GÜLDESTESİ

El-ıdetü atıyyetün.
Vaad edilen verilmelidir.

Ed-duâü silahu'l mü'min.
Dua mü'minin silahıdır.

İsmah yüsmah lek.
Müsamaha et ki sen de göresin.

Es-salâtü nûr'ul-mü'min.
Namaz mü'minin nûrudur.

En-nedemü tevbetün.
Pişmanlık tövbedir.

El-mescidü beytü külli takıyyin.
Mescid, takva sahiplerinin evidir.

Ed-dînü en-nasîhatü.
Din nasihattir.

Ed-duâü hüve'l ibadetü.
Dua ibadettir.

El-cümuatü haccü'l-mesakîn.
Cuma fakirlerin haccıdır.

Hüsnü's-suâli nısfu'l-ilm.
Güzel soru, ilmin yarısıdır.

Es-selâmü kable'l kelâm.
Önce selam sonra kelam.

İzâ gadıbte fe'sküt.
Öfkelendiğinde sus.

Kesretü'd-dahiki tümîtü'l kalb
Çok gülmek kalbi öldürür.

Es-savmü cünnetün.
Oruç kalkandır.

Es-subhatü temneu'r-rızk
Sabah uykusu, rızka engeldir.

El-hamrü ümmü'l-habâis.
İçki kötülüklerin anasıdır.

Zina'l-uyûni en-nazar.
Gözlerin zinası bakmaktır.

El kanâatü mâlün lâ yenfed.
Kanaat bitmez bir sermayedir.

El-hayâü mine'l îman.
Hayâ, imandandır.

El-mer'ü alâ dîni halîlihî.
Kişi, arkadaşının dini üzeredir.

Çeşitli yayınevlerinin hazırladığı hadis kartelaları ve kartlarını cebinizde taşıyabilirsiniz.

Osmanlı sultanları Peygamberimiz'e o kadar hürmetkârdırlar ki O'nun soyundan gelenlere de özel bir saygı ve sevgi beslerler. Bu amaçla müesseseler bile kurulmuştur.

■ AHMET SIRRI ARVAS

İlk nakibü'l-eşraf: Seyyid Ali Natta

Nedendir bilinmez o günlerde Yıldırım Bayezid Han tutuk ve düşüncelidir. Çandarlı Ali Paşa cesaretini toplayıp sorar: "Hayrola sultanım sizi üzen bir şey mi var?"

- Yok, yok da bilirsin devlet işleri karışıktır, can sıkar. Zaman zaman celallendiğimiz oluyor, sesimiz yükseliyor. Bilinir mi emrimiz altında kimler bulunuyor? Bazen düşünüyorum da, ya bunlardan biri Allah'ın sevgili kuluysa?

- Elbette hazineye malik viraneler vardır; ama bunu bilmek ne mümkün? Kalbini yaracak değilsiniz ya?

- Peki, ya yüzü suyu hürmetine kâinatın yaratıldığı Server'in (burada ikisi de durur, hürmetle salevat-ı şerîfe okurlar) torunlarından birini itibarsız, zahmetli ve kirli işlerde kullanıyorsak? Ya amirleri o mübareği yoruyor, yıpratıyor, azarlıyorlarsa?

- Bunu bile bile kimse yapmaz.

- Canım, bilirse yapmaz. İyi de nereden bilsin Lala? Mesela sen, mülk-ü Osmanîde yaşayan seyyidlerin, şeriflerin adlarını, sanlarını, yerlerini, yurtlarını bilir misin?

- Bazılarını biliriz sultanım.

- Yani bazılarını da bilmezsin…

- Şüphesiz.

- Hani derim ki, bir müessese kurulsa, başına bir evlad-ı resûl konulsa. Doğanlar, ölenler kayıt altına alınsa, şecereleri tutulsa, bayağı işlerde çalıştırılmasa…

- Güzel olur sultanım; ancak…

- Evet ancak?

- Reis olarak kimi seçmeli?

- Ona ne ben karışırım ne de sen karış. Git, Emir Sultan'a danış. O, kimi münasip görürse kabulümüzdür.

Şecere-i tayyibe

Çandarlı Ali Paşa, derhal Emir Sultan hazretlerine gider, sanki büyük velî, böyle bir tayini bekliyor gibidir. Vazifeyi gözde talebelerinden Seyyid Ali Natta'ya verir ki bu mübarek hem ilim sahibi, hem de edebli ve sevimlidir. Seyyid Ali Natta, Bursa'daki İshâkiye Zâviyesi'ne yerleştirilir, adı geçen vakfın idâreciliği de ona verilir. O günden sonra sâdâtın (seyyidlerin ve şerîflerin) devlet ile münâsebetlerinde aracı olur, muhtemel tatsızlıkları başlamadan bitirir.

Ehl-i Beyt'in doğum ve ölüm tarih-

Saltanat-ı Rububiyetin mehasininin dellâlı (Rabbimizin iyi ve güzel icraat ve saltanatını bildiren ve gösteren yüce rehber)

Sâniin nazarında en ziyâde mahbûb

Sâniin o ferd-i ferîd dediğimiz muhatab-ı hâssı.

Semâ-i Risâletin güneşi

Seyyidü'l-enâm (Mahlukatın efendisi)

Seyyidü'l-Enbiyâ (Nebilerin efendisi)

Sirâc-ı hakikat (İman ve Kur'an hakikatlerinin ışığını yayan bir kandil)

Sübhânallah, mâşâallâh, bârekallâh diyerek semâvâtı çınlatan ve Kur'ân'ın nağamâtıyla kâinatı velveleye verdiren, istihsan ve takdir ile tefekkür ve teşhir ile zikir ve tevhid ile, berr ve bahri cezbeye getiren Sultân-ı ervâh (Ruhların sultanı)

lerini "Şecere-i Tayyibe" adı verilen deftere geçirir. Nakibü'l-eşraf sadece kayıtla uğraşmaz, onları kontrol altında tutar. Seyyidler ve şerifler her işte çalışamaz ve evlenirken nakibü'l-eşraf'a danışmak zorundadırlar. Seyyid Ali Natta'nın vefâtından sonra vazifeyi yine onun evladından Seyyid Zeynelâbidîn'e bırakırlar.

Bir zaman sonra ahali seyyid ve şerifleri yakinen tanır ve "nur nesli"ne sahip çıkar. Halk onları başlarına tâç yapınca böyle bir müesseseye lüzum kalmaz. Ancak teşkilat lağvedilince uzak ülkelerden gelen muhacirler içinden Ehl-i Beyt'ten olduklarını söyleyenler çıkar. Bunun üzerine, bir diğer Bayezid, (İkinci Bâyezîd Han), İstanbul'daki sâdâtın çok hürmet ettikleri Seyyid Mahmûd Efendi'yi saraya çağırır. O mübareği ayakta karşılar, kahve, gülsuyu ve buhûr ikrâmından sonra, samur erkân kürkü giydirip, berâtını sunarlar. Nakibü'l-eşraflık müessesesi tekrar başlar.

Hüccetini göster

Osmanlı'da seyyidler (Hazreti Hüseyin evladı) ve şerifler (Hazreti Hasan evladı) imtiyazlıdırlar. Askerlik yapmazlar, vergiden muaf tutulurlar. Hal böyle olunca bazı uyanıkların "biz de Ehl-i Beytt'eniz" demesi beklenir ama bu fırsatı bulamazlar. Seyyid ve şeriflere "siyadet hücceti" dağıtılır, elinde hücceti olmayan konuşamaz.

Zamanla nakibü'l-eşraflar teşrifat ve teşkilatta şanlarına yakışan bir mevkiye çıkarılırlar. Yeni padişah tahta oturduğunda şeyhülislam, sadrazam, yeniçeriağası, kaptan paşa, kazaskerler, kadılar, müderrisIer, Kırım hanzadesi, saray ağaları, tören libaslarını kuşanır, hazır bulunurlar. Lakin, yeni padişahı herkesten önce nakibü'l-eşraf kutlar. Cülustan sonra, Eyyûb Sultan'a gidilir, genç padişah, Hazret-i Hâlid'in türbesi önünde Efendimiz'in (nadiren Hazret-i Ömer'in, Hazret-i Osman'ın) kılıçlarından birini kuşanır ki bu işi de nakibü'l-eşrafın bereketli ellerine bırakırlar. Nakibü'l-eşraflar, Hırka-i Şerif ziyaretlerine, bayram törenlerine, cenaze merasimlerine şeyhülislam, vezirler, kazaskerlerle birlikte katılırlar. Mevlüt alaylarında Mahfel-i Hümayun altında yeşil perde ile örtülen hususi bir köşede otururlar. Pâdişâhlar sefere çıkarken, nakîb efendi ile birkaç seyyid ya da şerîfi yanlarında götürmeyi çok arzularlar. Bunlar Sancak-ı şerîfin dibinde yürür, tekbîr ve salevât-ı şerîfe getirerek askeri çoştururlar.

Her Türk sultanı gibi Abdülhamid Han da Ehl-i Beyt'e hürmetkâr davranır, nakibü'l-eşraflar için Yıldız Sarayı'nda bir konak ayırır ve onlara memur gibi maaş bağlamıştır.

Nâ'tlar, Efendimiz'e gönderilmiş **hasret mektuplarıdır**

Gönül hûn oldu şevkinden boyandım yâ Resûlallâh
Nasıl bilmem bu nîrâna dayandım yâ Resûlallâh
Ezel bezminde bir dinmez figândım yâ Resûlallâh
Cemâlinle ferah-nâk et ki yandım yâ Resûlallâh

Yanan kalbe devâsın sen, bulunmaz bir şifâsın sen
Muazzam bir sehâsın sen, dilersen reh-nümâsın sen
Habîb-i Kibriyâsın sen, Muhammed Mustafâ'sın sen
Cemâlinle ferah-nâk et ki yandım yâ Resûlallâh

Gül açmaz, çağlayan akmaz, İlâhî nûrun olmazsa
Söner âlem, nefes kalmaz, felek manzûrun olmazsa
Firâk ağlar, visâl ağlar, ezel mestûrun olmazsa
Cemâlinle ferah-nâk et ki yandım yâ Resûlallâh

Erir cânlar o gül-bûy-ı revân-bahşın hevâsından
Güneş titrer, yanar dîdârının, bak, ihtirâsından
Perîşân bir niyâz inler hayâtın müntehâsından
Cemâlinle ferah-nâk et ki yandım yâ Resûlallâh
Susuz kalsam, yanan çöllerde cân versem elem duymam
Yanardağlar yanar bağrımda, ummanlardan nem duymam
Alevler yağsa göklerden ve ben messeylesem duymam
Cemâlinle ferah-nâk et ki yandım yâ Resûlallâh

Ne devletdir yumup aşkınla göz, râhında cân vermek
Nasîb olmaz mı Sultânım haremgâhında cân vermek
Sönerken gözlerim âsân olur âhında cân vermek
Cemâlinle ferah-nâk et ki yandım yâ Resûlallâh

Boyun× büktüm, perîşânım, bu derdin sende tedbîri
Lebim kavruldu âteşden döner pâyinde tezkîri
Ne dem gönlüm murâd eylerse taltîf eyle Kıtmîr'i
Cemâlinle ferah-nâk et ki yandım yâ Resûlallâh

YAMAN DEDE (1888-1963)

Rûhum sana âşık, sana
hayrandır Efendim,
Bir ben değil, âlem sana
kurbandır Efendim.

Ecrâm ü felek, Levh u kalem,
mest-i nigâhım,
Dîdârına âşık Ulu
Yezdân'dır Efendim.

Mahşerde nebîler bile
senden medet ister,
Rahmet, diyen âlemlere,
Rahman'dır Efendim.

Tâ Arşa çıkar her gece âşıkların âhı,
Medheyleyen ahlâkını
Kur'an'dır Efendim.
Aşkınla buhurdan gibi
tütmekte bu kalbim,
Sensiz bana cennet bile
hicrândır Efendim.

Doğ kalbime bir lahzacık
ey Nûr-i dilârâ
Nûrun ki gönül derdime
dermândır Efendim.

Ulvî de senin bağrı yanık âşık-ı zârın
Feryâdı bütün âteş-i
sûzândır Efendim.

Kıtmîriniz ey Şâh-ı rüsûl,
kovma kapından,
Âsîlere lûtfun yüce
fermândır Efendim.

ALİ ULVİ KURUCU (1920-2002)

Rehberi Ekmel (En mükemmel rehber) ve şefaat

Efendimiz'in (sas) şefaatine nâil olabilmek için çaba göstermeli, O'nun sünnetine sarılmalıyız.

■ **MUSTAFA AYDIN***

Peygamberler hem elçi, hem haber getirici hem de güzel örnek olan en kamil insanlardır. Kendilerine inanmak ve itaat etmek üzere gönderilmişlerdir. Onları, kendimiz başta olmak üzere tüm yaratılmışlardan üstün kabul edip sevmeliyiz. Dünya ve ahiret mutluluğumuz onların rehberliğinde elde edilebilir.

Tarih boyunca insanlar ilah konusunda şirke düştükleri gibi, resul konusunda da ifrat ve tefrite düşmüşlerdir. Bu sebepledir ki "resuller kendilerine ibadet edilen değil, ibadeti öğreten kişiler olarak" davetlerini yapmışlardır.

İstismara açık konulardan biri de şefaat konusudur. Resulüllah'a inanmayan Mekke müşrikleri dahi şefaate inanıyorlardı; fakat bu inanış onları kurtarmayacaktı. Tevhid esası üzere imana sahip olanlar şefaatten istifade edebilirler. Peygamberi ve inancı devre dışı bırakarak şefaat beklemek yanlıştır. Bununla beraber şefaati inkar etmek de ayeti ve hadisleri anlamamakta ısrar etmektir.

Şefaati dünyevî ve uhrevî olarak ikiye ayırmak mümkündür.

Dünyevî şefaat, iki kişi arasında görülecek bir iş, elde edilecek bir fayda veya önlenecek zarar konusunda üçüncü bir şahsın devreye girmesi, aracı olması, hatırını ve gücünü kullanarak sonuç elde etmeye teşebbüs etmesidir.

Şefaat kötü ve çirkin değildir. Ancak mesele hukuka ve ahlâka uygun olmalı, bir başkası aleyhine haksızlık doğurmayacak bir sonucun hasıl olması için yardım mânâsı ve amacı taşımalıdır. Böyle olan şefaatin ecri vardır. Hasıl olan iyilik

Tılsım-ı kâinatın keşşâfı
(Kainatın gizli hikmetlerini açan ve gösteren)

Timsâl-i rahmet
(Rahmet ve merhametin cisimleştiği insan)

Ubûdiyet dairesinin reisi

Üstâd-ı mutlak

Vahdâniyet-i İlâhiyeye bir bürhân-ı sâdık-ı nâtık
(Allah'ın birliğini açıkça konuşan en apaçık delil)

Vesile-i saadet
(Mutluluğun vesilesi)

Zât-ı muallâ
(Yüce kişilik)

Zât-ı mürşid
(İnsanlığı iyiliğe irşad eden yüce zat)

Zât-ı mübârek
(Mübarek Zât)

Zât-ı nurânî
(Kur'an ve iman nuruyla nurlu zat)

Şâhid-i sâdık
(Söz ve hareketleri en doğru olan şahid)

Şems-i hidâyet
(Hidayet güneşi)

Şefkatli Resul

ve ecirden şefaat sahibi kimseler de nasip alırlar.

Haksız talebin, kötü sonucun gerçekleşmesi için yapılan aracılık da yapana sorumluluk getirir, haksıza, zalime, kötülük edene verilen cezanın benzeri bir ceza ona da verilir. (Kur'an Yolu Tefsiri)

Nisa Sûresi 85. ayette:

"Her kim güzel bir şefaatte bulunursa, o iyilikten kendisine de bir nasip vardır. Kim de kötü bir hususta şefaat ederse, ondan da kendisine bir pay düşer. Allah her şey üzerine kadir bulunuyor."

Bu ayette müminleri iyiliğe, cihada teşvik etmenin mükafatı ilan ediliyor. Peygamberimiz (sas) dünyevî şefaatte bulunmuş ve teşvik etmiştir. Peygamberimiz'e sıkıntı içinde bulunan biri geldiği zaman yanındakilere döner:

"Bu adama şefaat / yardım ediniz, sevap kazanırsınız. Allah istediği şeyi peygamberine söyletir." buyurdu. Müminlere yardım edenlere İlahi yardımın eksilmeden her zaman devam edeceği, "Kim din kardeşinin ihtiyacını karşılarsa, Allah da onun ihtiyacını karşılar." hadisi ile ifade edilmiştir.

İbn-i Abbas, Berire ile kocası arasında geçen olaya dair şunları söyledi:

Peygamberimiz, Berire'ye,

"Keşke tekrar kocana dönsen" buyurdu. Berire, "Ya Rasulallah böyle yapmanı bana emir mi buyuruyorsun?" diye sordu.

Resulullah, "Hayır sadece şefaat/aracılık ediyorum." buyurdu.

Bunun üzerine Berire, "Benim ona ihtiyacım yok." dedi. Bu hadiste Peygamberimiz'in toplumun sıkıntılarından olan aile konusuyla ilgilendiğini, lakin evlilik bir gönül meselesi olduğundan ısrar ve zorlama yapmadığını öğrenmekteyiz. Bununla beraber, belirlenmiş bir cezası olan suçlarda veya günah olan davranışlarda şefaat/aracılık yapmak veya aracılığı kabul etmek helal değildir ve vebali vardır.

Aişe (ra) anlatıyor: Benî Mahzum kabilesinden hırsızlık yapan bir kadının durumu Kureyşlileri çok üzmüştü. Onlar: Bu konuyu Resulullah ile kim konuşabilir diye kendi aralarında müzakere ettiler. Bazıları "Resulullah'ın sevgilisi Usame İbni Zeyd'den başkası cesaret edemez." dediler. Usame onların istekleri doğrultusunda Resulullah ile konuştu. Resulü Ekrem, Usame'ye:

"Allah'ın koyduğu cezalardan birinin uygulanmaması için şefaat/aracılık mı yapıyorsun?" diye sordu, sonra ayağa kalktı ve halka şöyle hitap etti:

"Sizden önceki milletler şu sebeple yok olup gittiler. Aralarından soylu, mevki ve makam sahibi biri hırsızlık yapınca onu bırakıverirler, zayıf ve kimsesiz biri hırsızlık yapınca da onu hemen cezalandırırlardı…" buyurdu… Anlaşılıyor ki dünyevî şefaat/aracılık hasene ve sevgiye yani güzel ve çirkin olarak ikiye ayrılmaktadır. Biz müminler iyiliğe aracılık yaparken, kötülüğe aracı olmaktan şiddetle kaçınmalıyız ki Nebevî sünneti uygulamış olalım.

Dünyada iken dahi biz müminlerin, vefat etmiş kardeşlerimize şefaat etmemiz tavsiye edilmiştir. Resulullah (sas), "Herhangi bir meyyitin üzerine namaz kılanların sayısı yüze ulaşır da ona şefaat ederlerse o meyyit hakkındaki şefaatleri kabul olunur." "Bir Müslüman ölür de Allah'a şirk koşmayan kırk kimse ona namaz kılarsa Allah onların meyyit hakkındaki şefaatlerini kabul eder."

Uhrevî şefaat ne anlama geliyor?

O hem dünyada hem de ahirette şefaatçidir

O bize öğütleriyle, sözleriyle, fiilleriyle, duasıyla hem dünyada hem de ahirette şefaatçidir. Bize düşen görev de Nebi'ye hakkıyla ümmet olmak, O'nun uzattığı rahmet eline el uzatmak, O bizi kemerimizden (eteğimizden) tutarak ateşten kurtarırken bizler de ateşe koşmamalıyız. Sevgi ve ittibamız bizi şefaate ulaştıracaktır.

Uhrevî şefaate gelince, ehl-i sünnet inancında şefaat haktır. Cahiliyye müşriklerinde şefaate inanırlardı. Allah'a ortak koştuklarının şefaate yetkili olduğunu kabul ederlerdi. Gerek ayetler, gerekse hadisler bu şekil şefaati red ederek fayda vermeyeceğini bildirmişlerdir.

Allah katında kendisine şefaat izni verilenlerin durumu ve yetkileri, ödül törenlerinde ödülleri vermek üzere kürsüye çağrılan şeref konuklarınınkine benzemektedir. Ödülün kime verileceğini bilen ve belirleyen onlar değildir. Ancak bu merasimi tertipleyenlere göre onlar, şerefli, saygıya layık, büyük kimseler olduklarından kendilerine böyle bir imtiyaz verilmiştir. Allah katında şefaatlerine izin verilecek olanlar da Allah'a yakın ve sevgili kullar olacaktır. (Kur'an Yolu Tefsiri)

Bu sevgi kulların en üstünü ve faziletçi de kuşkusuz Muhammed Mustafa (sas). Şefaat bir kimsenin bağışlanması için onun adına af dileme, maddî ve manevî bir imkanı elde etmesi için yetkili nezdinde aracılık yapmaktır. Veya günahkar bir müminin affedilmesi veya yüksek derecelere ulaşması için Allah nezdinde mertebesi yüksek olan birinin ona dua etmesi anlamına gelir. Şefaati yanlış anlamak bazen insanları dinî ve ahlâkî görevlerini ya da gevşekliği sürüklediği de görülür. Şefaate güvenerek günahta ısrarcı ve tevbede ihmalkar davranmak yanlış bir yoldur. Ayet-i kerimede (Mûddesir, 74/48) "Artık şefaatçilerin şefaati onlara fayda vermez." buyrularak, namaz kılmayan veya Peygamber'e tabi olmayan, yoksulu yedirmeyen, günahkarlarla günaha dalan ve ceza gününü asılsız sayanların şefaatten istifade edemeyeceği belirtilerek şefaatin sahih bir imana ve Allah'ın izni ile olabileceği haber verilmiştir. Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği bir hadiste, "Kıyamet gününde benim ümmetimden birçok kimseler gelip sol tarafa sevk olunduklarında;

- Ya Rab, bunlar benim ashabımdır merhamet et, derim.
- Bunların senden sonra neler işlediklerini sen bilmezsin.
- Onlar kendilerinden ayrıldığın günden itibaren arkalarına dönerek intidatlarına devam etmişlerdir, buyrularak; "Rahman nezdinde söz ve izni olandan başka hiç kimsenin şefaate gücü yetmeyecektir. (Meryem Sûresi 19/87) Kıyamet gününde Peygamberimiz'e hitaben; "Ya Muhammed! Başını kaldır secdeden. İşte istediğin sana verilecek. Şefaat et. Şefaatin kabul edilecek." buyrulacak.

Ben de başımı secdeden kaldıracağım ve; Ya Rabbi ümmetimi bana bağışla. Ya Rabbi ümmetimi kurtar. Ya Rabbi ümmetimi bağışla diye yalvaracağım. Yine Buhari rivayetinde: "Kimsenin zorlaması olmadan kendiliğinden ve içinden gelerek iman eden kimselere şefaat edeceğini söylemektedir. Resulullah'ın şefaatini elde edebilmek için onun belirttiği özelliğe sahip olmaya çalışmalıdır.

Efendimiz kendisine ümmeti için şefaat yetkisi verildiği için defalarca şükür secdesi yaptığını Ebu Davud'un niyet ettiği hadisten öğreniyoruz. Mümin olana gerekir ki, Resulullah'ı iyi tanımalı, sevdalar üstü sevda ile sevgi beslemeli, O'nun nasihatlerini dinlemeli ki dünya ve ahireti mamur olsun. Dünya ve ukbamızı nurlandırmak istiyorsak Nebi'nin irşadına teslim olmalıyız.

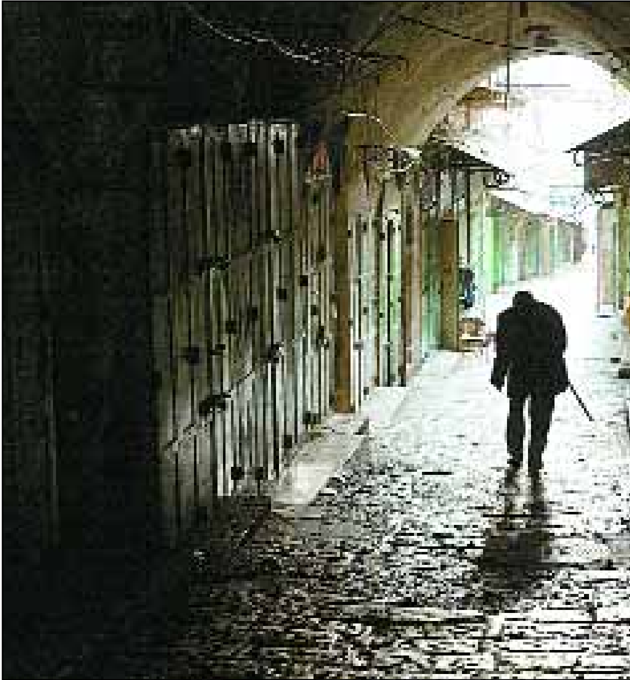
*** Sezginler Camii imamı / Adapazarı**

Kutlu Doğum Haftası'nda her eve, her gönle kapı aralamaya ne dersiniz?

Kutlu Doğum Haftası etkinlikleri artık daha planlı yapılıyor. Herkese sevgi sunuluyor.

■ **İLHAN BASMACI**

Türkiye'nin birçok ilinde, ilçesinde Peygamber Efendimiz (sas)'in doğumu münasebetiyle etkinlikler düzenleniyor. Son yıllarda bu etkinlikler daha renkli, daha neşeli ve daha farklı yapılıyor. Daha çok insana sevgi mesajının ulaştırılması için çalışmalar yapılıyor. Sevgi, bizim kalbimizden Peygamberimiz'e uzanan bir yol. Bu yola fakirlerimizi, ilgiye ve şefkate muhtaç çocuklarımızı da katarak büyük bir mutluluk yapma gayreti bütün yurtta desteklenmeli, daha da büyüyerek gelişmeli. Kutlu Doğum Haftası münasebetiyle Bursa Uludağ Eğitim ve Kültür Vakfı'nın son yıllarda yaptığı etkinlikler tüm Türkiye'nin arzuladığı kardeşliği hedefliyor. Kutlu Doğum sevincinin toplumun her kesimi tarafından hissedilebilmesini hedefleyen vakıf geçen yıl; ihtiyaç sahibi ailelere gıda yardımı, hastanede tedavi görenlerle birlikte huzurevi sakinlerine "gül", Çocuk Esirgeme Kurumu bünyesindeki yurtlarda kalanlara da değişik hediyelerle birlikte kutlama töreni yaptı. Bursa merkezde tespit edilen ailelere gıda yardımı yapan vakıf, yardım talep edenlerin sayısının artması nedeniyle de bu rakamı 2 katının üzerine çıkardı. Kutlu Doğum nedeniyle Bursa'da binlerce insana ulaşıldı. Yapılan çalışmaların finali ise Bursa Atatürk Kapalı Spor Salonu'ndaydı. Yapılan yardımlar ve etkinlikler Bursa genelinde o kadar ses getirmişti ki, Peygamber Sevgisi'ni doyasıya yaşamak isteyenler soluğu salonun önünde almıştı. 4 bin kişilik kapalı spor salonu, organizasyondan saatler öncesinde dolmuştu.

Bu etkinlikleri yapabiliriz

- Kutlu Doğum münasebetiyle hiç kimse unutulmadı. Bursa'da tespit edilen garip gureba ne kadar insan varsa ziyaret edildi, dertlerine derman olunmaya çalışıldı.
- Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu bünyesindeki yurtlar ziyaret edilerek, pastalar eşliğinde hediyeler dağıtıldı. Vakıf adına ziyareti gerçekleştiren anneler, çocukların sevincini görünce duygu seline kapılarak, gözyaşlarını tutamadı.
- Tüm hastaneler tek tek dolaşılarak, "Kutlu Doğum"un şerefine herkese günün anlam ve önemini hatırlatma adına, "Peygamberi temsilen "Gül" takdim edildi. Böylece, "geçmiş olsun temennisi" ile birlikte hastaların gönülleri alınırken, yapılan çalışmaya onların dualarının da ortak olması sağlandı.
- En anlamlı ziyaretlerden biri de; madde bağımlısı çocuklara hizmet veren merkezde yaşandı. İzmir'den Bursa'ya kaçan 17-18 yaşlarındaki bir genç, kendisine uzatılan bir gülün anlamını tam olarak anlayamamıştı. O, "Hz. Muhammed'i tanıyor musun?" sorusuna, önce çekimser kaldı, ardından, "Peygamberimiz" cevabını verdi. O da anlamlı bir haftada hatırlanmaktan mutluydu. Yüzündeki tebessüm görülmeye değerdi.

Teşekkürler

Yurdumuzun her köşesinde
sağlığına ve damak zevkine önem verenler,
yıllardır Orkide'yi seçiyorlar.
Tercihiniz için teşekkürler

Türkiye !

Küçükbay Yağ ve Deterjan San. A. Ş. Ankara Caddesi No: 102 Bornova - İzmir - TÜRKİYE
TEL: (0232) 388 25 57 PBX. FAKS: (0232) 388 37 92 www.orkide.com.tr. E-mail: orkide@orkide.com.tr

Her hâliyle bizl

- Her işe besmele ile başlardı. "Besmele ile başlamayan işin hayrı ve bereketi kesiktir" buyurmuştu.
- *Herkese selam verirdi "Allah katında insanların en değerlisi karşılaştıklarında önce selam vermek için harekete geçendir" buyururdu.*
- Boş sözlerden kaçınırdı. "Malayani şeyleri terk etmesi, bir kişinin Müslümanlığının güzel olmasındandır." buyurmuştu.
- *Evine selam vererek girerdi.*
- Çocuklarla şakalaşırdı.
- *Bir evin kapısını en fazla 3 kez çalardı.*
- İsteyeni reddetmezdi. "Bana infak etmem ve yoksulluktan korkmamam emredildi" buyurmuştu.
- *Karnı acıkmadan yemezdi*

"Karnınız iyice acıkmadan yemeğe oturmayın; tam doymadan da kalkın" buyurmuştu.

- Güzel kokular sürünürdü.
- *Misafire ikram etmeyi severdi. "Allah'a ve Kıyamet gününe iman eden kimse, misafirine ikram etsin"buyurmuştu.*
- Hasta ziyaretini ihmal etmezdi.
- *Cenaze namazlarına katılırdı.*
- Irkçılık yapanları sevmezdi.
- *Namazları cemaatle kılardı.*
- Hep hayrı tavsiye ederdi.
- *Yemekten önce ve sonra ellerini yıkardı.*
- Elbisesini sağdan giyerdi.
- *Alış-verişte sağ elini kullanırdı.*
- Ölmüş kişileri hayrla yad ederdi.
- *Yemeğin sonunda şükrederdi.*
- İnsanlara hediye verir ve hediyelerini kabul ederdi.
- *İnsanların en mütebessimiydi.*

lere en güzel örnektir

◆ İnsanlara latife yapardı.

◆ *Ondan asla kaba bir söz duyulmamıştı.*

◆ Temizliğe çok önem verirdi.

◆ *İşçinin emeğinin karşılığını hemen verirdi. "İşçinin ücretini alnının teri kurumadan veriniz." buyurmuştur.*

◆ Esnaflara dürüst olmayı tavsiye ederdi.

◆ *Komşu ilişkilerinde çok hassastı.*

◆ Evleneceklere yardım ederdi.

◆ *Hz. Ömer (ra) adaleti ondan öğrenmişti.*

◆ Ben kral değilim derdi. Karşısında titreyen bir adama, Korkma! Ben kral değilim. Kureyş'ten kuru ekmek yiyen kadının oğluyum." demişti.

◆ *Hayvanlara iyi bakılmasını ister, aşırı yük yüklemeyi yasaklardı.*

◆ İyilikleri asla unutmazdı.

◆ *Ayıpları yüze vurmazdı.*

◆ Aksi bilinmedikçe hüsnü zan yapardı. "Başkası hakkında bana kötü bilgi getirmeyin; ben yanınıza hakkınızda iyi düşünerek selim bir kalple gelmek isterim" buyurarak hüsn-ü zannın esas olduğunu belirtmişti.

◆ *Allah Rasulü'nün hayatında istikrar önemli bir yer tutar. "İbadetlerin en hayırlısı az da olsa devamlı olanıdır." buyurmuştu.*

◆ Her konuda güvenilir bir insandı. "Dürüst ve güvenilir tüccar kıyamette peygamberler, sıddîkler ve şehitlerle beraber" olarak diriltilecektir." buyurmuştu.

◆ *Ashabının hal ve hatırını sorardı.*

◆ Çok nazikti, kimseyi rahatsız etmezdi.

◆ *Herkese iltifat ederdi.*

◆ Dişlerin bakımına önem verirdi.

◆ *İlim öğrenenlere destek verirdi.*

◆ Evlenenleri tebrik ederdi.

◆ *İşkenceye hiçbir mazeret olamaz derdi. Allah Rasulü, savaş halinde bile kadın ve çocukların öldürülmesini, hatta ölünün cesedine bile eziyeti yasaklamıştı.*

◆ Allah Rasulü, yatmadan önce avuçlarını birbirine birleştirir. İhlas, Felak ve Nas sûrelerini okur, sonra da başından başlayarak mübarek vücudunu meshederdi.

◆ *Ashabıyla tokalaştığında karşısındaki elini çekmedikçe Kendisi çekmezdi.*

◆ Hapşırdığında eliyle ağzını kapatırdı.

◆ *Sohbetleri insanları usandıracak kadar uzun değildi.*